

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY
ACCIDENTAL
SUGAR DADDY

MIA MARA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Benim Kazara Şeker Babam

MIA MARA

MY
ACCIDENTAL
SUGAR DADDY

MIA MARA

MY ACCIDENTAL SUGAR DADDY

MIA MARA

Benim Kazara Şeker Babam

MIA MARA

Copyright© 2021 by MIA MARA

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

İçindekiler

Bu Kitap Hakkında

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Sonsöz

Bu Kitap Hakkında

Laurelin: Evsizlerle çalışıyorum, bu yüzden mütevazı giyiniyorum. Tamam, bu sadece mütevazılık değil - yamalı kot pantolonum ve yırtık tişörtlerimle, ayaklarımın dibindeki kirli sırt çantamdan bahsetmiyorum bile, bir paçavra gibi görünüyorum. Ama düşünün ki Zengin yakışıklı bir adam beni evsiz bir kız zannedip onunla kalmamı teklif ettiğinde şaşırdım... *bir bedel karşılığında yani.*

Tate: Yardımsever bir adam değilimdir ama sarışını yiyecek gördüğümde içgüdülerim harekete geçti. Bu kadar güzel biri sokakta kalmamalıydı ve Laurie'ye kalması için bir yer önerdim. Yapmadığı şey onun güvenli alanının benim yatağım olduğunun farkındayım... ve bebeğimle birlikte karnı büyüdükçe o tatlı kıvrımlarıyla kira ödeyecek!

1

Laurelin

"Laurelin? Laurelin, lanet olası kedin yine ficusumu yiyor!"

Adımın sesiyle başımı kaldırıyorum. Ama Rachel'ın sözleri beynimdeki sisi delip geçerken, yüzümü tekrar yastığıma gömüyorum. Ficus'a bir şey olmaz. Eğer yarım saat daha uyuyamazsam, hiç iyi olmayacağım.

Ev arkadaşımı seviyorum, gerçekten. Hatta, istemeyerek de olsa, onun ficusunu ve eski püskü apartman dairemizde bulunan sayısız diğer bitkileri de seviyorum. Ne de olsa Rach ve ben üniversiteden beri arkadaşız, bu çok eski bir tarih gibi geliyor ama aslında sadece yedi ya da sekiz yıl önceydi. O zamandan beri birkaç oda arkadaşımız daha oldu ama Rach ve ben geçen yıl eski sevgilisi onu terk edince kendimizi yeniden birlikte yaşarken bulduk.

Ama uykuya dalmaya başladığım anda radyatör açılıyor. Keyifli sessizliğin yerini başımın üstünde korkunç bir kakofoni ve tıkırtı alıyor. Bu neden oluyor ki? Radyatörlerin metal borulardan buhar gönderdiğini sanıyordum, o halde bu korkunç çarpma sesine ne sebep oluyor? İnleyerek, dayanıksız köpük tıkaçları kulaklarımın daha da derinlerine sokmaya çalışıyorum. Belki de Rachel ve ben daha iyi bir yer bulmak için biraz daha uğraşmalıydık. Ne de olsa paramın yettiği en iyi yer burası değildi...

Ama sonra bu düşüncüyü kovmak için başımı sallıyorum. Yapmak istediğim son şey ailemin servetine bel bağlamak. Şu anki dairem berbat olsa da, sade ve kişiliksiz bir evden çok daha rahat ve konforlu. Şehir merkezinde bir çatı katı. Bu benim tarzım değil.

Derin bir nefes alıyorum ve berbat, yani *ev gibi dairem* için biraz şükran duymaya çalışıyorum. *Pek çok insanın çok daha azına sahip olduğunu* kendime hatırlatıyorum. *Pek çok insan bunun bir rüya olduğunu düşünürdü.*

Sonra sandviçleri hatırladım.

"Kahretsin," diye inliyorum saten yastık kılıfıma. "Kahretsin!"

"Laurie!" Rachel kapıma . "Ficuslar kediler için zehirlidir! Korkunç bir şey olmadan önce buradan çıksan iyi olur!"

"Ben kalkıyorum," diye inledim. "Bir saniye içinde orada olacağım, söz veriyorum."

Hem bedenim hem de zihnim bu harekete karşı çıkıyor ama yataktan yuvarlanıp zar zor iki ayaklı bir duruşa geçmeyi başarıyorum. Komodinimden bir alıp uzun sarı saçlarımı başımın üstünde topuz yapıyorum. Ardından, pijama dediğim yırtık tişört ve şortu örten kabarık beyaz bornozumu üzerime geçirip yatak odamın kapısını açıyorum.

Elbette, Toodles mutfak masasının üzerine tünemiş, söz konusu ficusu mutlu bir şekilde kemiriyor. Rachel kendine bir fincan çay dolduruyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor.

"Onu kovup durdum ama geri dönmeye devam etti," diye yakınıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum esnerken. Sabah insanı olmaya hiç yakın değilim ve mutfak masasına doğru sürünerek kollarımı uzatıyorum. Toodles mutlu bir şekilde kollarıma atlıyor ve ben onu göğsüme bastırıp küçük gri yüzünün yanlarından öperken hemen mırlamaya başlıyor. Yaklaşık üç yıldır Toodles'ım var ve çılgın bir kedi kadın olarak gayet memnunum. Rachel kesinlikle daha çok bir köpek insanı.

"Çay ister misin?" diye soruyor oda arkadaşım, başını sallayarak. "Ya da belki Toodles çay ister?"

Ona minnetle gülümsüyorum. Birbirimize asla uzun süre kızgın kalamayız. Öyle olmasaydı arkadaşlığımız bu kadar uzun sürmezdi.

"Belki sadece yarım fincan, ve evet, Toodles nazik teklifinize minnettar ama çaya hayır diyor," diyorum. "Ayrıca, bir an önce parka gitmeliyim çünkü Marla bekliyor olacak ve birkaç dakikadan fazla gecikersen nasıl huysuzlandığını biliyorsun."

"Marla bugünlerde nasıl?" Rachel dolaptan en sevdiğim çiçekli kupayı çıkararak soruyor.

"En azından geçen sefer iyi gidiyordu," diyorum, motor gibi mırıldayan Toodles'ın başının üstünü kaşıyarak. "Sanırım şu anda daha büyük bir barınakta kalıyor.

Manhattan'ın doğu yakasında. İyi görünüyordu."

"Sevindim," diyor Rachel, kupayı bana uzatırken. "Bazen onun için endişeleniyorum. Tamam, bazenden daha fazla. Çok fazla."

İçimi çekiyorum ve sıcak yasemin çayından bir yudum alıp sıcaklığının beni biraz uyandırmasına izin veriyorum. "Ben de endişeleniyorum. Hepsi için endişeleniyorum. Ama Marla 70'li yaşlarının başında. Şimdi, musun? Ona bakacak kimsesi olmaması ve bizim neredeyse onun en iyi arkadaşları olmamız çok üzücü."

Rachel hüzünle gülümser. "Biliyorum. Ama eminim senin olmandan memnundur." Kupasını ve tezgâhın üzerindeki günlüğünü topladı. "Ben odama gidip biraz yazı yazacağım. Herkese selamımı söyle, bir dahaki sefere ben de seninle geleceğim."

"Yapacağım," diye söz veriyorum, başımı sallıyorum.

Toodles'ı yere bırakıyorum ve hızlı bir duş almak için banyoya gidiyorum. Yaklaşık beş aydır her Pazar günü parkta sandviç dağıtmaya gidiyorum ama hâlâ rutine tam olarak alışamadım. Bir gece önceden yaklaşık yirmi sandviç hazırlıyorum ve biri yiyecek diğeri de su şişesi olmak üzere iki eski sırt çantası hazırlıyorum. Yine de uykum o kadar ağır ki Pazar sabahı geldiğinde harekete geçmem biraz zaman alıyor. Bazen Rach benimle geliyor, ama diğeri zamanlarda

evde kalmayı tercih ediyor. Onu suçlamıyorum çünkü evsizlerle çalışmak yürek parçalayıcı olabilir ve bazen ruh sağlığını korumak için yapabileceğiniz en iyi şey ara vermektir. Rach'in bugün yaptığı da bu ve sorun değil. Parkın içini dışını biliyorum ve güvenli. İyi olacağım.

Dušta, bugünün saç yıkama günü olmadığına ve kesinlikle bacak tıraşı günü olmadığına karar veriyorum. Çıktığımda makyaj bile yapmıyorum, sadece biraz dudak nemlendiricisi sürüyorum. Kim bana bakacak ki zaten? Sadece yardımcı olmaya çalışmak için parka gidiyorum.

Toodles bacaklarımın arasında dolanıp bana çelme takmaya çalışırken, kıyafetlerimi seçmek için odama gidiyorum. Saygın göründüğümde insanların bana yaklaşmaya daha istekli olacağını düşünerek bu durum için güzel giyinirdim. Ama kısa süre sonra fark ettim ki yardım etmek istediğim insanlar çok daha ciddi sorunlar nedeniyle fark ettim. Aslında, şık giyindiğimde yersiz ve garip görünüyordum. Sonuç olarak, artık daha sade giyiniyorum ve kendime bir yol bulmuş gibi görünüyorum. İnsanlar beni tanıyor ve konuşmaktan gerçekten keyif alıyorum.

yeni arkadaşlarımla. Bir fark yaratmak istiyorum ve bu noktada kıyafetlerin bir önemi yok.

Sonuç olarak, bir çift eski kot pantolon ve büyük boy bir flanel gömlek giyiyorum. Kot pantolonun her iki dizinde de delikler var, ayrıca bir baldırım arkasında garip bir yırtık var ve flanel gömlek kesinlikle daha iyi günler görmüş çamurlu yeşil bir renkte. Aslında, yaklaşık üç ay önce gömleğin üzerine OJ dökmüştüm ve turuncu renk yeşille birleşerek garip bir kahve rengi oluşturmuştu.

Tam göbek bölgesinde leke var. Yine de çok kötü değil. Gömleğimi içine sokarsam kimse lekeyi fark etmez diye düşünüyorum.

Sonra saçımı Fransız örgüsü yapıyorum ve duruyorum. Mükemmel. Aynadaki görüntümü memnuniyetle inceliyorum. Biraz solgunum ama sarışın olunca böyle oluyor ve göz altı torbaları çok şık değil mi?

Günler mi? Grunge geri döndü, değil mi? Gülümseyerek iki sırt çantamı aldım ve oda arkadaşına .

"Ben parka gidiyorum! Sonra görüşürüz, Rach!"

En iyi arkadaşım odasından boğuk bir "Oof, Toodles!" gibi bir şey söylüyor ve ben hızla daireden çıkıyorum. Oda arkadaşım muhtemelen kedimle yeni bir kavgaya tutuşmuştur ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum, aksi takdirde şu anda olduğumdan daha da geç kalacağım. Bir gülümsemeyle apartmanımızın merdiven boşluğunda takırdayarak aşağı iniyor ve derin bir nefes almadan önce New York'un canlı, parlak havasına adım atıyorum. İyi gidiyorum ve dürüst olmak gerekirse? Şimdiden harika bir gün olacağını söyleyebilirim.

2

Laurelin

Doğma büyüme her New Yorklunun favori bir şehir parkı vardır. Central Park mı? Harika, ama çok büyük! Prospect Park? Manhattan'da yaşayan biri için çok uzak. Bunun yerine, şehrin birçok bölgesinde yeşillikler, heykeller, banklar ve insanları izleyen o kadar çok şirin alan var ki seçim yapmak gerçekten zor.

Ama Tompkins Square Park benim favorim olabilir. Rachel ve benim yaşadığımız yerden sadece birkaç blok ve çoğu New Yorklu gibi ben de

Mahalle odaklı. Eğer oraya , gitme olasılığım daha yüksek. Ayrıca, çiçek tarlalarını, çok sayıda karaağaçları ve konser veren çeşitli grupları seviyorum, Cadılar Bayramı köpek kostümü yarışmasından bahsetmiyorum bile. her yıl gerçekleşir. Bu sadece ilginç ve eğlenceli Tompkins'te olur. Burası East Village'ın en iyi açık hava mekânıdır.

İzlemesi daha zor olan ise banklarda ya da çimlerin üzerinde uyuyan evsiz insan grupları. Bazen evsizlerin sayısı

Parktaki evsizlerin sayısı artıyor; bazen Belediye Başkanı bu konuda baskı yapıyor ve sayıları en azından geçici olarak azalıyor gibi görünüyor. Yine de birkaç dayanak noktası var. Onlar ve parkta öylesine dolaşanlar için sandviç getiriyorum.

Bugün hava çok güzel, ılık ve güneşli ama şehirde yazın sık sık olabileceği gibi dayanılmaz derecede sıcak değil. Çocuklar koşup oynuyor; hatta arkadaki beton masada pinpon oynayan birkaç kişi bile var. Genç bir aile yanlarından geçerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor; minicik, pespembe bir bebek annesinin göğsüne sokulmuş. Kesinlikle ciddi bir bebek ateşi vakası yaşıyorum ve gördüğüm her bebek bunu on kat artırıyor. Neredeyse durup bir şeyler söyleyeceğim, sırf o kıymetli kundağa bakmak için bir bahane olsun diye ama kendimi yürümeye devam etmeye zorluyorum. Yapacak işlerim var.

Ne de olsa bugünlerde sahip olduğum tek "iş" bu. Mezun oldum.

New York Üniversitesi Sanat Tarihi bölümünden mezun oldum ve hemen çağdaş bir galeride işe başladım. Bir süreliğine hoşuma gitti çünkü her gün giyinip kuşanmak ve paha biçilmez sanat eserleri satmak büyüleyici geliyordu. Kendimi önemli hissediyordum.

milyarderler ve Christie's ve Sotheby's'deki shi-shi sanat müzayedelerine katılmak. Ancak annem geçen yıl aniden vefat edince günlük rutinim hazmedilemeyecek kadar bayatladı. Her gün zengin insanlara güzel resimler ne anlamı vardı? Hayatımda ne yapıyordum ki gerçekten önemli miydi? Eğer beklenmedik bir şekilde ölürsem, ölüm ilanımda ne yazacaktı? "Zengin bir aileden gelen güzel sarışın. Özlenecek. Son."

Cevabın istifa etmek olduğuna karar verdim.

Ben de vazgeçtim. Rahat işimi, muhteşem dairemi ve sosyetik statümle kalan tüm bağlarımı terk ettim. O zamandan beri bir işte çalışmıyorum ve zamanımın çoğunu dairemde Rachel ve Toodles ile geçiriyorum. Maddi olarak iyiyim çünkü bir güven fonum var. Saint ailesi paralarını

ve kardeşim Channing bugünlerde imparatorluğu yönetiyor. Benim yardımına ihtiyacı yok.

Artık çalışmadığım için kendimi suçlu hissetmem gerekir ama hissetmiyorum çünkü benim için gerçekten neyin önemli olduğunu ve hayatımda gerçekten ne yapmak istediğimi bulmaya çalışıyorum. Evsizlere sandviç dağıtmak maaşımı ödemiyor olabilir ama içimde iyi hissetmemi sağlıyor ve hayatıma anlam katıyor. Bu da bir şeydir. Bu bir başlangıç ve en azından dünyaya katkıda bulunuyorum, daha önce demirsiz ve pratikte işe yaramaz olduğum zamanların aksine.

Her zamanki park bankıma yaklaştığımda hayallerimden sıyrılıyorum. Orada zaten biri oturuyor ve içimden bir ses kim olduğunu bildiğimi söylüyor.

"Marla!" Üç metre öteden selam veriyorum ve o da heyecanla el sallıyor.

"Bugün benim için neyin var, tatlım?" diye soruyor ben yaklaşıırken.

"Jambon ve peynir ya da fıstık ezmesi ve üzüm reçeli!" Neşeyle cevap veriyorum.

"Ooh, uzun PB&J yememiştin. Onlardan bir tane alabilir miyim?" "Evet, tabii ki!"

Sandviç almak için sırt çantamı karıştırırken gizlice Marla'ya bakıyorum. Gülümsüyor ve sırıtışı dostça ve açık. Yaşlı kadın muhtemelen sadece bir metre boyunda ve bir kırbaç kadar ince, ama bugünlerde biraz daha sağlam görünüyor. Yanına eğilip ikram ettiğim sandviçi alırken şampuan ya da saç spreyi kokusu alıyorum. Marla'nın şu anda kesinlikle kalacak bir yeri var ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Eğer ağabeyim "pervasız harcamalarım" yüzünden aklını kaçırmadan ona bir ev alabilseydim, alırdım.

Channing geçmişte "Herkes yardım edemezsiniz" demişti.

"Ama *biraz* yardım edebiliriz," diye ısrar ettim. "Neden daha fazlasını yapmıyoruz?" Kardeşim sadece gözlerini devirdi.

"Lütfen, Laurelin. Şimdi olmaz. Meşgulüm."

Onu suçlamıyorum çünkü Channing o sıralar düğün planlamasının tam ortasıdaydı ve boğazına kadar davetiye ve kurdele örneklerine batmıştı. Karısı çok tatlı biri ama Jolene de elinden gelenin en iyisini yaptı ve istese de istemese de kardeşimin katılmasını sağladı.

Ama bu arada, günümüze dönelim.

Sandviçini yerken ona "İyi görünüyorsun Marla," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor. "Bence bok gibi görünüyorum."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Marla yaşlı ama çok zeki ve harika bir mizah anlayışı var. Onunla sandviç dağıtmaya başladığım ilk gün tanıştım ve o zamandan beri çok iyi arkadaşız.

"Ama sen," diye devam ediyor, "Tatlım, yemek yiyor musun? Oldukça zayıf görünüyorsun."

Başımı salladım. "Ben iyiyim. İyiden de öte. Sadece doğuştan böyleyim."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Annen için hala üzgün müsün?"

Omuz silkiyorum ama bakışlarına karşılık veremiyorum. Babamla hiçbir zaman yakın olmadık ama annem onun öngörülemmez fırtınalarına karşı her zaman sığınağım oldu. O , annem kafa karıştırıcı, çelişkili duygularımı işlememde bana yardımcı oldu. Ama o öldüğünde, başa çıkmama yardım edecek kimsem yokmuş gibi hissettim, hatta ağabeyim bileMuhtemelen bir terapistle gitmeliydim ama artık çok geç. Çoğunlukla bu konudaki duygularımı bastırmaya çalışıyorum ve bir gün tekrar yüzeye çıkıp taşmamalarını umuyorum.

" yok, tatlım. Nasıl hissettiğini biliyorum. Annem için hala üzgünüm."

Marla diyor ki, "ve neredeyse kırk yıl önce vefat etti. Duygularınızı hissetmenizde utanılacak bir şey yok."

"Biliyorum." Ona gülümsüyorum, aynı anda hem utanıyor hem de minnettar oluyorum. "Teşekkürler, Marla. Şimdi, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Nerede kalıyorsun?"

"Şu anda iyi bir sığınma evindeyim," diye başını sallıyor. "Sıcak duş alıyorum ve yemek yiyorum. Sandviçlerinizi daha çok ihtiyacı olan birine bırakmam gerektiğini biliyorum ama merhaba demek için gelmeden edemedim."

Elini tutup sıkıyorum. "sevindim. Gelmeseydin seni özlerdim."

Marla ve ben sohbet ederken, diğer insanlar bize yaklaştırmaya ve sandviç istemeye başlıyor. Birkaçını tanıyorum: Jerry ve Lisa, zor günler geçiren genç bir çift; Mark, engelli bir gazi; ve Patty, Marla'nın bir arkadaşı. Hepsi sandviçleri minnetle kabul ediyor ve bana nasıl olduklarını anlatıyorlar. Bazen hikayelerini dinlemek yürek parçalayıcı oluyor, özellikle de

Sistemin onları nasıl başarısızlığa uğrattığını veya ihtiyaç duydukları desteği nasıl alamadıklarını öğrenmek zordur.

Mark ayrılmak üzereyken, "Bu yaklaşık iki gündür yediğim ilk yemek," diyor.

Tereddüt etmeden ona ikinci bir sandviç sunuyorum ve eline bir su şişesi tutuşturuyorum. "İşte bir tane daha. Çok yaptım, merak etmeyin! Bizde yeterli."

Gülümsemesi saf güneş ışığı gibi. "Teşekkürler, bebeğim. Minnettarım."

Sonunda sadece iki sandviç kaldı ve neredeyse herkes gitti. Marla elimi tekrar kırık, budaklı elinin içine alıyor.

"İki hafta sonra görüşür müyüz?" diye soruyor.

Sırıtiyorum. "Elbette. O zamana kadar kendine iyi bak, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım," diyor. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim Laurelin. Bunun anlamı tahmin ettiğinden çok daha büyük."

Şaşırtıcı bir şekilde, sözleri kalbime dokunuyor ve gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor. "Biliyorum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

Marla gülümsüyor. "Öyle olduğunu biliyorum ve seni iyi bir insan yapan da bu."

Elimi son bir kez sıktıktan sonra uzaklaşıyor ve yakındaki bir çiçeğin yanında durup parfümünü içine çekiyor. Keşke daha fazla insan arkadaşlarımı takdir etse çünkü kaç kişi gerçekten durup onların hayatlar? Kaç kişi bir çiçek kadar basit bir şeyden zevk almak için duraksıyor? Marla gibi insanları görmezden geliyorlar, ama gerçek şu ki Marla onlara bir iki şey öğretebilir.

Arkadaşım son bir el sallayıyla gözden kayboluyor ve ben elimin tersiyle bir damla gözyaşımı siliyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum ve düşüncelerimi toplamak için bir banka oturuyorum. Park hala insanlarla dolu ve öğle güneşi en sıcak halini almış. Sıcaktan bunaldığım için fanilamı çıkarıp belime bağlıyorum, böylece üzerimde sadece eski beyaz (ya da daha doğrusu sarımsı beyaz) bir atlet oluyor.

Alnımda ter boncukları var ve muhtemelen görünüyorum. Yine de sorun değil. Kimse bakmıyor.

Sonra spor çantasına bakıyorum ve hâlâ iki su şişem kaldığını görüyorum, birini çıkarıp kapağını kapatıyorum. Su şimdi ılık ama bir yudum aldığımda hala ferahlatıcı.

Eve gidebilirim ama hâlâ biraz sandviç var ve biraz açım. Ayrıca, hava sıcak olsa da hala çok güzel bir gün. Temiz hava ve güneşin tadını çıkarmak varken evimde oturursam kendimi suçlu hissedirim.

Midem gürültüyle gurulduyor. Son iki sandviçe bakıyorum. Belki birini yiyip sonuncusunu daha sonra dağıtmak için saklayabilirim? *Sandviçlerden birini yersem kötü bir insan mı olurum?* Çantaya uzanırken elim tereddüt ediyor. Bir süre sonra açlığım galip geldi ve çantadan fıstık ezmesi ve jöle aldım.

(Jambonlu ve peynirli sandviçler bozulmasın diye önce dışarı çıkar). Ahlaki başarısızlığımı telafi etmek için, belki iki hafta beklemek yerine gelecek hafta sonu tekrar gelebilirim. Bu düşünce beni biraz neşelendiriyor ve sandviçi iştahla ısıyorum.

PB&J'imi yiyerek boşluğa bakarken, ayaklarımın dibinden gelen ani bir havlama sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. Gözlerimi kırıştıırıp aşağı baktım. Küçük bir teriyer, tasmaı hala bağı ve arkasında sallanıyor, dikkatle ayakkabılarımı kokluyor.

"Selam dostum," diyorum yavru köpeğin kulaklarının arkasını kaşıyarak.

"Sen de mi sandviç aramaya geldin?"

Birisi aniden uzanıp tasmayı alıyor, sonra da bankıma doğru koşan yıpranmış görünümlü bir kadına geri veriyor. "Özür dilerim!" diyor kadın, hem bana hem de yabancıya. "Tasmayı bağıladığımı sanıyordum ama sanırım düşündüğüm kadar güvenli değılmış. Seni ısırdı mı?"

Yabancı derin bir erkek gürültüsüyle gülüyor. "Hayır, sadece koşarken beni kovaladı ve sonra bir şeyler atıştırmak için burada mola vermeye karar verdi."

"Tekrar özür dilerim!" diye bağılıyor kadın ve sonra o ve havlayan köpek yavrusu uzaklaşıyor, köpek hala bana meraklı bakışlar atıyor.

Ancak benim dikkatim, sırtı bana dönük olan gizemli adama odaklanmış durumda. Üzerinde sadece bir çift siyah atletik şort ve siyah koşu ayakkabısı var, boynunda bir çift kulaklık asılı. Üzerinde ter parlıyor sırtının V kısmını tanımladı ve siyah saçlarını aşağı doğru kaydırđı. Kahretsin, sanırım. Daha yüzünü bile görmedim ama şimdiden 10 numara olduğunu biliyorum.

Yabancınnın arkasını dönmek üzere olduğunu fark etmeden önceki salisede saçımı biraz okşamaya çalışıyorum. O döndüğünde, elim hala başımın tepesindeydi ve beceriksizce saçımı okşuyormuş gibi görünmeye başladım.

kafa derimdeki bir kaşıntıyı kaşıyorum. *Pürüzsüz, Laurelin, çok pürüzsüz. Şimdi de bitlendiğini düşünüyor.*

"O küçük canavar ayakkabılarına mı saldırdı?" diye soruyor. Delici mavi gözleri, hareketli ağzıyla birlikte gülümsüyor. Haklıymışım. Gördüğüm çekicilik skalasının en iyisi ve hatta bu skalayı tamamen bozabilir. Vücudu yontulmuş ve bronzlaştırılmış, yüzü ise bir Güçlü bir burun, delici mavi gözler ve kare bir çene ile matine idolü. Siyah saçları şakaklarında dalgalanıyor, gece kadar karanlık ve ağzım kuruyor. Kendime konuşmam gerektiğini hatırlatmak zorundayım.

"Oh, evet," diye mırıldanmayı başardım. "Gerçi ilk başta ayağımı ısırıp koparacağını düşünmüştüm."

"Müdahale için şanslısın," diye kıkırdıyor adam. "O küçük şey beni kovalıyordu, yemin ederim. Öleceğimi sandım."

"İkimiz de şanslıyız," diye gülüyorum. "Herhangi bir yara almadan kurtulduk."

Kaşları hafifçe kalkıyor, mavi gözleri üzerinde dans ediyor. "Evet, gerçekten."

Birinin beni kesip biçtiğini anlayacak kadar çok erkekle birlikte oldum ve bu adam kurnaz, hakkını vereyim, ama gözleri yine de açık bir şekilde titriyor yukarı ve aşağı bakıyor. Bir an için gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum ama sonra dehşet verici bir sarsıntıyla şu anda neye benzediğimi hatırlıyorum. Dağınık saçlar. Makyajsız. Eski püskü kıyafetler. Kokan ayakkabılar. Eğer o terazide 10 ise, ben şu anda eksi 1'im. Ya da belki de eksi 10'dur.

Ama titremiyor, gözlerini devirmiyor ya da çekip gitmiyor. Bunun yerine Yakışıklı adam sırtarak, "Sanki seni daha önce görmüş gibiyim. Öyle mi?"

Ve bir sarsıntıyla, gördüğünü fark ediyorum.

Bunu söyleyemeden önce, evet, biz

"Özür dilerim. Duyarsız davrandım. Bu parkta neredeyse çok koşuyorum, bu yüzden sizi burada gördüğüme eminim. Tompkins'te her gün bir milyon insan var. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Yaşadığım mutlak kafa karışıklığı bir anda anlayışa dönüşüyor ve çenem açılıyor ama konuşamıyorum.

Bu muhteşem adam beni birkaç yıl önce tanıştığımız günden beri tanımıyor. Onun yerine, benim evsiz olduğumu düşünüyor! Aceleyle, sıradan bir gözlemciye nasıl görünmem gerektiğini gözden geçirmeye çalışıyorum: dağınık, sırık gibi saçlar; solgun, çizilmiş yüz; kıyafetler

ve en önemlisi, genellikle için ayrılmış bedava bir sandviçi mideye indiriyorum. Elbette sandviç sandviçtir ama şu anda çöp tenekesinin yanında üç ya da dört arkadaşım var ve onlar da mutlu bir şekilde PB&J yiyorlar.

Muhteşem yabancıya bakıyorum ve kekeliyorum.

"Um, aslında ..."

3

Tate

Genelde sabahları koşmayı tercih etsem de, öğleden sonra parkta ruh halime asla zarar vermez. Ve bugün ruh halim çok kötüydü.

Son zamanlarda normal bu gibi görünüyor. Bu işlerin kötü gittiğinden değil, çünkü öyle değil. Aslında, işler hızla artıyor. Elektrikli otomobil şirketim Minerva'yı 90'lı yılların sonunda sıfırdan kurdum ve şu anda altın çağımızı yaşıyoruz. Giderek daha fazla araç satıyoruz ve bunun sonucunda ben de kendime giderek daha pahalı burbonlar ısmarlıyorum. İş hayatım çok daha iyi gidemezdi. İşlerin kişisel tarafı ise.

Uzun bacaklı kızıl saçlı kadın dün gece on sekizinci yüzyıldan kalma bir vazoyu duvara fırlatmadan hemen önce "Sen tam bir pisliksin!" diye bağırdı. Vazonun paramparça oluşunu çaresizce izledim ve sonra kadın hışımla evimden çıkıp gitti.

Belki de bir kızılın öfkesini hafife almamalıydım.

Ama ne kadar meşgul olduğumu hafife almıştı. Evet, onu bir süredir aramıyordum; evet, giderek artan mesajlarına sadece şu şekilde cevap veriyordum

Bir ya da iki kelime. Ama benim ilgisizliğime rağmen bana karşı bir *şeyler hissettiğini* nereden bilebilirdim ki? Bu duygular nereden geliyordu ki? Elbette birlikte yatmıştık ve sorun yoktu ama hatırlayabildiğim kadarıyla aramızda fazla bir konuşma bile geçmemişti. Daha çok "Evet bebeğim, biraz daha" ya da "Baba, şuraya koy." şeklindeydi. Bu tür şeyler.

Tabii ki, zengin bir adam olduğum için ilişkiyi çalıştıgımda biraz tepki bekliyordum, ama bu kadar muhteşem gideceğini düşünmemiştim hem de çok kötü. Lanet olsun. Onun arkasını gördüğüme sevinmiş olsam da vazoyu sevmiştim.

Ancak bugün, başımın üzerinde kara bulutlar dolaşıyor gibi görünüyor. Bir toplantı sırasında bir çalışanı tersledim. Ayak parmağımı masamın kenarına çarptım. Hatta kahvemi yeterince hızlı yapmadığı için French press'e küfrettim, her ne kadar cansız bir nesne olduğu belli olsa da. Belli ki sandığımdan daha kötü bir duygusal durumdayım.

Birkaç yıl önce olsa muhtemelen iş yerinde kahve fincanımdan pahalı burbon içmeye başlardım. Şimdi biraz daha yaşıyım ve umarım biraz daha akıllıyım. Öğleden sonra koşusu çok daha iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Koşu ayakkabılarım kaldırıma çıkmaz keyfim yerine gelmeye başladı. Ben bir alışkanlık yaratıyım ve vücudum en iyi durumda olduğunda en iyi şekilde çalışan biriyim. Üniversitede akşamdan kalmalar ve Taco Bell eğlenceliydi, hala da zaman zaman öyle, ama bugünlerde kendime iyi bakmak için elimden geleni yapmayı tercih ediyorum. Daha genç olsaydım böyle bir ifadeyle alay ederdim ama babam benim şu anda bulunduğum yaşlarda öldü. Ben kim oluyorum da onun sahip olduğundan çok daha fazlasını garantilediğimi varsayıyorum?

Birkaç blok sonra nefesim kontrollü bir tempoya yerleşiyor ve rahat bir koşu yapıyorum. Ben kesinlikle bir sprinterden çok bir dayanıklılık koşucusuyum ve "yavaş ve istikrarlı" yaklaşımla gitme eğilimindeyim. Etrafıma boş boş bakıyorum, aslında hiçbir şey görmüyorum, daha ziyade gözlerim açıkken zihnimi boşaltıyorum. Kısa süre sonra yakındaki bir parktayım ve nefes almak için bir an duruyorum.

Beklediğimden daha sıcak bir öğleden sonra. Ter şimdiden sırtımdan aşağıya doğru akmaya başladı ve parkın kaldırımını kaplayan karaağaçların örtüsüne minnettarım. Belimde son derece yüksek moda, erkeksi bir bel çantası (tamam, belki de bu sıfatların ikisi de değil, ama umurumda değil) üzerinde bir su şişesi var. Neyse ki gömlek giymiyorum yoksa çoktan ıslanmış olurdu. Eskiden koşularımda biraz daha mütevazı giyinirdim çünkü tişörtlüz olduğumda biraz dikkat çekiyorum. Bu mantıklı. Çünkü bronzlaşmış ve atletik biriyim. Görünür bir karın kasım ve sağlam, kalın göğüs kaslarım var.

Kibirli olmak h d k e bir Şey ve bunun tamamen farkındayım, ama görünüŐüm neyse o. Kadınlar -ve bazı çok ilgili gey erkekler- üstsüz koşarken birden fazla kez sohbet etmek için beni durdurdu. Ancak o zamandan beri, sıcak çarpmasından ölmek üzere olduğum veya ter içinde bo uldu um için durdurulmaktansa, güzel bir kadın tarafından antrenmanın ortasında durdurulmayı tercih ettiğimi fark ettim. TiŐ rts z koŐmak en doğru yol oldu.

Tekrar koşmaya başlıyorum ki aniden biri nefes nefese bağırıyor: "Moxie! *Geri d n!*"

Adımlarımı bozmamaya çalışarak omzumun üzerinden baktığımda çok küçük bir

Siyah-beyaz köpek koŐuyor, parlak pembe tasmaı arkasından sallanıyordu.

Köpeklerden korkmuyorum. Aslında, yavruları severim.  ocuklu ımda birkaç tane vardı. Ancak her koŐucunun bu yaratıklara karşı doğal bir *ihtiyatı* olduğunu düşünüyorum. Ne kadar küçük olurlarsa olsunlar, yine de ayak bileklerinizi ısırabilir veya pahalı ayakkabılarınızı yırtabilirler.

Arkamı dönüp birkaç adım geriye doğru koşuyorum ve gözlerimi hızla bana yaklaŐan teriyere dikmeye çalışıyorum. Gerekirse onu yakalamaya hazırım ve umarım bu sırada ısırılmam. Ancak, bana on metre kadar yaklaŐtığında aniden yoldan sapıyor, yavaŐlıyor ve bankta oturan bir kadının ayaklarının dibinde duruyor.

Bankın yanına kadar koşuyorum ve durdu ımda nefes almaya çalışarak alnımı siliyorum. Bu sırada kadın e ilmiŐ ve ayakkabılarını kokluyor gibi görünen k pe i okŐuyor. Yavru k pe in dikkati da ılmıŐken e ilip tasmaını tutuyorum ve hızlı adımlarla yürüyen sahibine el sallıyorum.

" z r dilerim!" diyor orta yaşlı kadın pantolonunun altından. Parkta yürüyüŐe çıkarken makyajını eksiksiz yapan ve pembe kadife eŐofmanlarını giyenlerden. "Tasmaını banka ba ladı ımı sanıyordum ama sanırım düşündüğüm kadar güvenli de ilmiŐ. Seni ısırdı mı?"

Başımı salladım. "Hayır, Moxie ben koşarken beni kovaladı ve sonra bir mola vermeye karar verdi."

"Tekrar  z r dilerim!" diyor kadın ona tasmaıyı uzatırken. Kirpiklerini bana doğru hafifçe savuruyor ama mataramdan bir yudum alırken görmemiş gibi yapıyorum.

Hayal kırıklığına uğramıŐ bir Şekilde, kolunun altındaki k pe iyle birlikte dönerek uzaklaŐır.

"Tekrar teşekkürler," diye sesleniyor. "Byeeyeee!"

Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Moxie'nin annesi, adı her neyse, kesinlikle benim tipim değil. Arkadan bakıldığında, beline kıyasla devasa görünmesi için poposuna bir tür estetik ameliyat yaptırmış gibi görünüyor. Böyle bir şey gerçekten var mı?

Sonra banktaki kadına dönüyorum. İşte o zaman ciğerlerimdeki hava boşalıyor çünkü *bu* kadın tam benim tipim. Fark edebildiğim kadarıyla tek bir makyaj bile yapmamış ama yüz hatları klasik, zarif ve mükemmel. Dudakları da yanakları gibi gül pembesi ve bir şekilde geniş gözlerinin soluk mavisini vurguluyor. Saçları altın sarısı gibi görünüyor ama şu anda bağlı. Hepsinden önemlisi, o gülümsediğinde ben de gülümkendimi alamıyorum. Kesinlikle manyetik.

Yine de bu gülümseme bir şeyi tetikliyor - tam olarak bir anıyı. Bir an duraksıyorum, konuşamıyorum, güzelliği karşısında afallıyorum. Sonunda birkaç kelime çıkarmayı başardığımda, bunlar kekeleyerek geliyor. "Seni daha önce görmüş gibiyim," diye itiraf ediyorum. "Öyle mi?"

Bu kesinlikle kötü bir tavlama cümlesi olarak yanlış anlaşılabilir ve ben olsam Böyle yorumlarsa onu suçlayamam. Ama gülümseme... *Kesinlikle* daha önce görmüştüm. Ama Tanrı aşkına, ne zaman ve nerede olduğunu nasıl hatırlayamıyorum? Nasıl olur da

Bu nefes kesici kadınla daha önce tanışmış olsam bile nasıl olur da onu hatırlamam?

Kapa çeneni Tate, diye emrediyor bilinçaltım ve ben de öyle yapıyorum. Ama sonra kadına tekrar baktığımda ani bir farkındalık yaşıyorum. Hay aksi. Doğal güzelliği karşısında o kadar afallamıştım ki kıyafetlerini fark etmemiştim ve şimdi yırtık pırtık olduklarını görüyorum. Kot pantolonunda birden fazla delik var ve üst kısmı solmuş ve lekeli görünüyor. Ayaklarının dibinde, muhtemelen tüm dünyevi eşyalarını içine doldurduğu iki yırtık pırtık çanta var ve ihtiyacı olan insanlara dağıtılan ücretsiz sandviçlerden birini yarılamış durumda.

O evsiz, seni aptal herif, diye kafamın içindeki ses. Elbette onu daha önce görmüştüm; neredeyse her gün bu parktayım, bu yüzden muhtemelen yüzüne bakmadan milyonlarca kez yanından geçmişimdir. Kahretsin. Ya burası onun ana ikametgâhı ya da New York'ta evsizlerin toplanmaya zorlandığı parklar, barınaklar ve üst geçitler arasında gidip geliyor.

Onun da yüzünün kızardığını görüyorum ve hemen kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

"Özür dilerim," diyorum çabucak. "Duyarsızca davrandım. Neredeyse her gün bu parkta koşuyorum, bu yüzden sizi burada gördüğüme eminim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kulağa saçma geliyor, biliyorum. Ama bu kadın o kadar *muhteşem ki*, pırlanta gibi ve şu anda tam görüş alanımda. Yapabileceğim bir şey olmalı.

"Um," diye kekeliyor.

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?" Yüzündeki panik ifadesi karşısında içten içe öneriyorum. "Bu sandviç yeterli mi?"

Bir an irkilmiş gibi görünüyor, ama sonra zayıfça gülümsüyor. "Oh, hayır, hayır teşekkür ederim," diyor. "Ben hazırım."

Ama bu kadın zayıf ve ben daha ne anlamadan deli gibi gevezelik etmeye başladım.

"Neden bana gelmiyorsun, sana gerçek bir yemek yapayım?"

Ne dedim ben? Bunu neden söyledim ki? Kim evsizleri evine davet eder ki? Daireler mi? Ama bu ışıltılı kadınla ilgili bir şey beni tamamen değiştirdi. Rastgele birini asla evime davet etmezdim.

Beni soyup soğana biri. Ama sesindeki zarif tınıdan mı, gözlerindeki masum bakıştan mı, yoksa burada tek başına olamayacak kadar güzel olmasından mı, anlayamıyorum.

Kendine *gel*, *Tate*, kendime emrediyorum. Ama bana tekrar gülümsediğinde, daha fazla değilse bile, aynı şekilde şaşkına dönüyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, şaşırılmış bir halde. Kalbim sıkışıyor. Zavallı şey. Muhtemelen görünmez olmaya alışkın ve uzun özel bir konutta bulunmamış. Barınağa ihtiyacı var.

"Kesinlikle evet," diyorum başımı sertçe sallayarak. "Sorun değil. Çok yakın oturuyorum ve sıcak bir yemek yiyebilirsin. Pek iyi bir aşçı değilim ama soğuk bir PB&J'den daha iyisini yapabileceğime söz veriyorum."

Tekrar sarsılıyor, şaşkınlığını gizleyemiyor. Kendime muhtemelen Çünkü böyle bir cömertliğe alışık değil. Ben olmasam, bugün yiyeceği tek şey soğuk bir PB&J .

Ama kadın başını sallar. "Bilmiyorum..." Sözüğü kestim. "Senin adın ne?"

Tereddüt ediyor. Bu soruya alışık olmadığını tahmin ediyorum, çünkü pek çok insan yerel evsizlerini tanımaya çalışmaz. "Laurie," diye mırıldanıyor.

"Laurie," diye tekrarlıyorum. "Ben Tate. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de memnun oldum, Tate." Dudağını ısırıyor. "Yemek teklifi konusunda ciddi misin?"

Düşünüyorum. Ama başka bir fikir beynime girdi ve aniden Görünüşe göre içimdeki CEO kontrolü ele . Ne de olsa ben çetin bir müzakereciyim. Profesyonel olarak bulunduğum yere kolay lokma olarak gelmedim ve bir şey teklif ettiğimde, karşılığında para, iyilik veya hatta paha biçilmez sanat eserleri gibi bir karşılık beklerim. Hayat bedava değil ve ben de bu gerçeğin farkındayım.

, Tate, diyor omzumdaki melek. Sonuçta, zihnimde oluşan fikir benim için bile riskli ve bu da bir şey söylüyor. Ama

Bir park bankında kaybolmuş ve yalnız olan bu güzel kadına baktıkça Daha çok kalacak bir yeri hak ettiğini düşünüyorum... ve o yer benim evim .

," diyorum. Uzanıp kirli çantalarını yerden alıyorum. Zavallı şey. Şok edici derecede hafifler, bu yüzden düşündüğümde daha da kötü durumda olmalı. "Tüm sahip olduğun bu mu?"

Bir süre bana baktı.

"Şu anda, evet," diyor sessiz sesi.

"O zaman ," diyorum neşeli bir sesle. "Evim sokağın hemen aşağısında. Sana lezzetli bir şeyler hazırlarım ve planlar hakkında konuşuruz."

"Planlar mı?" Laurie şüpheli bir ifadeyle tekrarlar.

Kalbim şimdiden göğsümde çarpmaya başlamışken ona kazanan bir gülümseme gösteriyorum. "Evet, iyi olacak. Konuşabiliriz ve bunu içeride yapmak daha rahat olur. Dışarısı bunaltıcı ve ben erimeye başladım. , sana ev yapımı *zuppa toscana* ikram edeyim. Güzeldir, söz veriyorum."

Sonra, beni takip edip etmediğini görmek için omzumun üzerinden bakma zahmetine girmeden, çantalarını taşıyarak evime doğru yola çıkıyorum. Ama bir şey gıcıklıyor ve altıncı hissim Laurie'nin beni takip ettiğini söylüyor.

Büyük formumun arkasında, adımları hafif ve temkinli. O göremese de ben gülümsüyorum. Bugün kötü başlamıştı ama şimdiden çok daha iyi görünüyor.

4

Laurelin

Ne? Ne yapıyorum ben? Ne *yapıyorum* ben?

Odaklanmaya çalışıyorum ama bu imkânsız. Rüyalarımın siyah saçlı, mavi gözlü tanrısı konuşmaya devam ettikçe, orta derecede zeki, iyi konuşan bir kadından, yukarıda hiçbir şey yapmayan bir aptala dönüşüyorum. Bir şekilde konuşmayı başarıyorum ama hiçbir mantıklı gelmiyor. Yine de Tate benimle konuşmaya devam ediyor, yani bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım.

Yoksa çok yanlış bir şey mi yapıyorum?

Onunla daha önce tanıştığımı fark ettiğim anda, işin bittiğini anladım. Dürüst olmak zorundayım. Tate açıkça benim evsiz biri olduğumu düşünüyor ve aslında bir yıl önce tanıştığı arkadaşının küçük kız kardeşi olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Kuşkusuz kısa bir etkileşimdi. Yeğenim Trixie bir yaşına yeni basmıştı ve hepimiz kardeşim Channing'in evinde kutlama yapıyorduk. Aile ve yakın arkadaşlardan oluşan küçük bir toplantıydı. muhteşem adam hediyesi. Bu partilerde çoğu zaman sadece biz oluruz, o yüzden bu hoş bir sürpriz oldu.

Kardeşim beni yakışıklı yabancıyla Tate olarak tanıştırdı ve kısa süre önce yeniden bir araya gelen eski üniversite arkadaşları olduklarını söyledi. Ben merhaba dedim, Tate merhaba dedi ve sonra Trixie ısrarla elimi çekiştirdi, oynamam için yalvardı onunla oyuncak bebekler. Tate ve benim sohbet edecek zamanımız olmadı.

Ama bugün onu hemen tanıyamadığım için utanıyorum. Bir kadın *böyle* bir yüzü ve vücudu nasıl unutulabilir ki? Geniş omuzları, güçlü kolları ve uzun bacaklarıyla o mavi düğmeli elbiseyi dolduran uzun boyunun anısı hâlâ bazen rüyalarım giriyor. Sadece bu da değil, aynı zamanda bir film yıldızının özelliklerine sahipti ve o köpek annenin onu nasıl baştan aşağı süzdüğünü gördüm. Kalçalarını birkaç kez oynatmasına rağmen onun cazibesine karşı bağışıklık kazanmıştı.

Buna karşılık, benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmaması çok daha mantıklı. Tate her zaman güzel kadınlarla birlikte olan bir tipe benziyor, hepsi de parlak ve şık giyinmiş. Artık sosyete günlerim sona erdiğinden, rujun tadının nasıl olduğunu bile zor hatırlıyorum. Hangi

En son altı ay önce çıktığımı ve hatırlanacak bir şey olmadığını düşünürsek, muhtemelen bu iyi bir şey değildi. Robert benden iki santim kısaydı, soluk benizliydi ve o kadar gergindi ki randevu sırasında titriyordu. O kadar kötüydü.

Ama çekici bir erkeğin arkadaşlığını özledim - özenli, muhteşem ve komik biri; itiraf etmeliyim ki biraz "alfa erkeği" havası olan biri. Peki ben ne düşünüyorum? Alfa erkekleri genellikle A sınıfıdır.

Yakışıklı sırtışlar olan pislikler. Ama yatakta bir erkek tarafından fırlatılıp atılmayı özlediğimi söylemeliyim. Yatakta sınırsız ve sonsuz bir zevkle iyi vakit geçirmek güzel olurdu.

Bu yüzden Tate beni evine davet ettiğinde neredeyse gülecektim. Parktaki bir bankta oturan terli, makyajsız bir kadını acımdan başka bir nedenle evine davet etmesine imkan yok. Ayrıca, benim bir serseri olduğumu düşünüyor! Öyleyse bunu neden yapsın?

Tam hayır diyecek ve aslında Channing Saint'in benim ağabeyim olduğunu açıklayacaktım ki, muhteşem adam işleri kendi eline aldı. O Çantalarımı omuzlarına aldı ve sanki beni takip etmemi bekliyormuş gibi yürümeye başladı.

Orada öylece durdum, şok içindeydim. Kim olduğunu sanıyor bu herif? Ben sahibinin peşinden taparcasına giden bir köpek yavrusu .

Ama Tate durmuyor. Sadece yürümeye devam ediyor, adımları emin ve kendinden emin. Sanki onu takip edeceğimi *biliyor gibi*. Ve sonra, üzüntümden ayaklarım hareket etmeye başlıyor. Aman Tanrım, az önce olmadığımı yemin ettiğim köpek yavrusu gibi onun peşinden gidiyorum.

Kendime biraz şok oldum. *Deli mıyım ben? Ne haltlar dönüyor burada?*

Hayır. Ne olduğumu hemen fark ettim, sıkılmışım. Hayatımdan sıkıldım. Geçmişimden sıkıldım. Eski işimden sıkıldım ama yeni bir şey bulamayacak kadar da sıkıldım. Cansız randevulardan sıkıldım ve yalnız uyumaktan sıkıldım. Evsizlere sandviç dağıtmak içimde bir tür kıvılcım ateşledi, ancak bu kıvılcım

Bu ezici ilgisizlik duygusuyla mücadele etmek için. Yeni bir şeye ihtiyacım var. Farklı bir şeye. Beklenmedik bir şey ve belki de bu alfa erkeği bana bunu sunmak üzeredir.

Ben de kendi hareketlerime hayret ederek takip etmeye devam ediyorum.

Aslında asıl soru şu: Ne bekliyorum? Elbette, teknik olarak Bu adamı daha önce tanıdım ve evet, kardeşimin arkadaşı olduğunu biliyorum, ama siyah şorttan başka bir şey giymeden üstsüz inanılmaz görünmesi dışında onun hakkında hala çok az şey biliyorum. Belki kardeşim de onu iyi tanı mıyordur.

Muhtemelen sadece "arkadaş" tırlar ve arkadaş değildir ve Tate Connor seks oyuncaklarıyla dolu bir zindanı olan bir mazoşist .

Yine de, eğer böyle bir şey varsa, kesinlikle *çok* ilgilenirim.

Yol boyunca bu kafa yoruyorum, ta ki gözümü kırıp kırmızı tuğlalı bir konağın önüne geldiğimizi fark edene kadar.

"Evim güzel ," diye homurdanıyor Tate kapıyı açarken. Başını eğiyor ve dönüp duran düşüncelerimin sessizleşmesini dileyerek içeri adım atıyorum.

İtaat etmek istemeyen düşüncelerim daha sert ve daha yüksek sesle öfkeleniyor. *Burası*

İnanılmaz. Ne kadar para kazanıyor? Bu mobilyaları kim seçti?

Tüm dekorasyonu kendisi mi yaptı?! Şehir evi çok büyük.

şehir evi standartlarında. İki katlıdır, yani muhtemelen en az kırk metre genişliğindedir ve giriş yolu, ikinci kata çıkan koyu ahşap merdiven boşluğuyla muhteşemdir. Tüm mobilyalar dönemine ait, yerler parke ve Pencereler kocaman ve görkemli mavi perdelerle kısmen kapatılmış.

Duvarlardaki bazı sanat eserlerini hemen tanıyorum ve dilimi ısııyorum.

Tam olarak ne kadar biliyorum ve inanın bana, hiç de ucuz *değiller*.

Aslında buradaki hiçbir şey ucuz değil. Gömme raflardaki güzel ciltli kitaplar, devasa şömine ve şöminesi, halılar, lambalar, devasa mutfak ve yemek alanı... bunlar parayla satın alınabilecek şeyler. Ama gösterişli ya da şatafatlı değiller. Bunun yerine, sahibinin mükemmel zevkinin bir kanıtı olarak konuksever ve zariftirler. Aslında, bu tam olarak

Eğer kendimi eskiden yaşadığım türden bir hayat sürerken hayal etseydim, kendimi içinde yaşayabileceğim bir yer olarak hayal edebilirdim. Ki kendime hatırlatıyorum, *yaşamıyorum*.

Ama yanımda muhteşem bir adam

varken... Başımı sallıyorum.

Yırtık pırtık çantalarımı yere bırakırken Tate'e "Bu inanılmaz," diye kekelemeyi başarıyorum. Paha biçilmez bir İran halısına temas ettiklerinde irkiliyorum.

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme yöneltiyor. "Güzel, değil mi?" diyor abartılı bir ses . "Bazı çok üst düzey mimarlarla çalıştım ve tasarımcılar burayı savaş öncesi kavuşturacak. Ben şu krom, bu siyah mermer hayranı değilim."

Mutfağın yanındaki duvarda asılı kocaman bir tablo dikkatimi çekiyor. Uzun bir meşe ağacı, kabarık gümüş bulutlarla çevrili mavi-gri bir gökyüzüne uzanıyor. Ön planda, yosun ve diğer koyu yeşil ve kahverengilerle çevrili bir gölet uzanıyor.

"Barbizon Okulu'nun hayranı mısınız?" Gayri ihtiyari sordum. Bu, Fransa'ya İngiliz resim tarzını getiren Jules Dupre'nin bir eseri. Manzaraları her zaman sevmem ama bunun karamsar tonları her zaman hoşuma gitmiştir.

Yanıt alamıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, Tate kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. Kulaklarımın ucundan ayak parmaklarıma kadar kızarıyorum. *Aptal*, diye kendimi azarlıyorum. Hangi evsiz kız sanat olabilir ki? Kesinlikle maskaralığımı çok iyi sürdüremiyorum.

"Dupre'yi tanıyor musun?" diye soruyor biraz da şaşkınlıkla.

Hızlı düşününce, evsiz insanların sanattan anlamayacağını varsaymamın dar görüşlülük olduğunu fark ettim. Sandviç dağıtırken öğrendiğim gibi, Evsiz insanlar inanılmaz bir geçmiş deneyim yelpazesine sahiptir ve açıkçası, ev sahibi olan biri kadar zeki ve kültürlü olabilirler. Evsizlik aptallık ya da cehalet anlamına gelmez ve bu benim açımdan aptalca bir hataydı. Çenemi kaldırıyorum.

"Evet," diyorum. Mümkün olduğunca sık doğruyu söylersem yalanı sürdürmek benim için daha kolay olacak. "Sanat okuluna gittim. Uzun zaman önceydi ama mezun olmayı bile başardım."

Tate'in kemerli kaşları biraz daha kalkıyor. Bariz sorular dilinde toplanıyor gibi görünüyor, ancak onları yutuyor gibi görünüyor. Bu Bir yabancıнын şu anki durumumu sorması ya da nasıl üniversiteye gittiğimi ve parkta evsiz kaldığımı sorması kesinlikle kibarlık olmazdı. Bunun yerine, o kolayca gülümser ve "En sevdiğin sanatçı kim?" diye sorar. Sonra, "Bekle. Mutfağa gel ve bana söyle. Bu arada ben de yemek yapmaya başlayayım."

Görkemli şefin mutfağına girmeden önce arkasından takip ediyorum ve Tate bozulmamış beyaz dolaplardan ve devasa buzdolabından malzemeleri çıkarırken deri bir tabureye oturuyorum. Bana bir bardak su uzatmak için önce yukarı, sonra aşağı, sonra da tezgahın diğer tarafına uzanırken sırtındaki kasların çalışmasını izlememeye çalışıyorum. Ocağa bir tencere et suyu koyarken bana bir kara kaşını daha kaldırıyor. "Savaş öncesi hareketlere ne kadar aşinasınız?"

Gülümsüyorum. Aslında savaş öncesi benim uzmanlık alanımdı. "Çok iyi."

Bu konuşmanın nasıl geçeceğinden emin değildim, ama bugün Empresyonizm hakkındaki bilgilerimi derinlemesine incelemeyi kesinlikle beklemiyordum, özellikle de

Tate beni fakir bir kimsesiz sandığından beri. Yine de sohbetimiz ilerledikçe kendimi biraz rahatlamış buluyorum. Adam iyi bir konuşmacı, çekici ve konuşması kolay. Son zamanlarda pek konuşma pratiğim olmadı - bu günlerde çoğunlukla kedimle konuşuyorum - ama kendimi konuşurken dinlediğimde, kendime hakim olduğuma karar veriyorum. Her nasılsa, ben biraz kültürlü, biraz komik ve hatta biraz da tuhaf gelmeyi başarıyor. Belki de Tate'in kardeşimin bir arkadaşı ve muhtemelen iyi bir insan olduğunun gizli bilgisidir; belki de pişen çorbanın lezzetli kokularının beni rahatlatmasıdır.

"Evet," diyor Tate bize yemek masasında dumanı tüten kaseleri servis ederken. "Hanımefendi için biraz *zuppa toscana*. Umarım beğenirsiniz." Konuşmaya devam etmeden önce nezaketle bir yudum almama izin veriyor. Yediğim sandviçten dolayı çoğunlukla tokum ama midem yine de minnettarlıkla gurulduyor. Adam haklı:

Bu kesinlikle çok lezzetli. Lahana, sosis ve peynirle yanlış yapamazsınız sanırım.

"İyi mi?" diye soruyor şeytani bir gülümsemeyle. Başımı sallıyorum. "Evet, çok lezzetli. Teşekkür ederim."

"Mükemmel." Yemek sandalyesinde yaslanmış, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş. Beyaz bir tişört giymiş ve bu tişört güçlü bedenini öne çıkarıyor. kasları ve kollarının altındaki sert pazuları. Gözlerimi onun yerine çorbamdan ayırmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bugün seninle parkta konuşmuş olmam çok komik," diye başlıyor hafif bir tonda. "Konfor alanımdan çıkmak istiyordum ve bu Yeni insanlarla tanışmak her zaman harika."

Kaşlarımı çattım. Evsiz bir insanla tanışmak çoğu insan için öncelikli bir şey değil ama sanırım bu "konfor alanından çıkmak" kategorisine giriyor. Çorbamdan bir yudum daha aldıktan sonra beceriksizce "Teşekkürler," diyorum. "Sanırım." Başını sallıyor ve o delici mavi gözlerine şeytani bir bakış geliyor.

"Aslında," diye devam ediyor, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi. "Seninle bir anlaşma yapmayı çok isterim Laurie. Bence ikimiz için de çok faydalı olabilir."

Yemek yerken duraksıyorum.

"bir şey var mı bilmiyorum," diye alçak sesle konuşuyorum. "Ben barınaksızım, unuttun mu? Bu halimle zar zor hayatta kalıyorum. Cebimde beş dolarım bile yok."

Ama Tate öne eğiliyor, mavi gözleri çok yoğun.

"Biliyorum tatlım ve bu yüzden çok faydalı bir anlaşma yapabileceğimizi düşünüyorum. Görüyorsun, sende benim istediğim bir şey var. Öyle bir şey ki senin olsun."

Kafamı salladım, kafam karışmıştı. Elimde ne olabilirdi ki?

"Uyuşturucuyla kesinlikle ilgilenmiyorum ve eğer bir pezevenkseniz, o zaman ben yokum. Bunu da yapmam. Sokaklarda bu kadar uzun süre bu işlere bulaşmadan hayatta kaldım ve bir gün daha hayatta kalabilirim."

Bunun üzerine Tate başını geriye atar ve güler.

"Hayır tatlım, bunu tamamen yanlış anlıyorsun. Seni bir katır olarak kullanmak ya da pezevenklik yapmak istemiyorum. Yine de vücudunuzla ilgileniyorum," diyor, sesi bir oktav düşerek.

Ona bakıyorum, yanaklarım kıpkırmızı oluyor. Aman Tanrım, burası hayal ettiğim seks oyuncaklarıyla dolu bir zindan değil, ama o kadar da uzak değil.

"Ne demek istiyorsun?" Titreyen bir sesle soruyorum.

Tate sırtlıyor ve sırtışı kurt gibi.

"Sende benim istediğim bir şey var, bende de senin ihtiyacın olan bir şey. Eğer ilgileniyorsan, benim ihtiyaçlarım da karşılandığı sürece burada, konağımızda kalabilirsin."

Gözlerim kafamdan fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Anlamı ne?" Boğuk bir sesle soruyorum.

Tate hemen "Seks," diye cevap veriyor. "Cinsel ihtiyaçlarımla ilgilenmeni istiyorum. Vücudun, her gece yatağımda. Şehvet düşkünü ve azgın. İçinde İhtiyacım olursa sabahları ve öğleden sonraları da."

Hakkımı yemeyeyim, çorbamı tükürmüyorum ama buna çok yaklaşıyorum. Ne de olsa içimdeki feminist, savunucu ve düzgün insan biniyor. Bu adam kim olduğunu sanıyor? Evsiz bir kızdaki faydalanabileceğini ve ona rüşvet vererek emrine amade seks kölesi yapabileceğini mi sanıyor? Bu gerçekten gerçek hayatta oluyor mu?

Ama belli ki bu gerçek hayat ve Tate hiç de ürkmüş görünmüyor. Çıldırıcı derecede sakın ve yakışıklı görünüyor, hatta bir tutam siyah saç yüksek alnının üzerindeki virgül.

Onu öldürebilirim. Onu burada boğabilirim. Aslında, bir tane yapabilirim ve ona aslında Laurelin Saint olduğumu söyle, arkadaşının küçük kardeş. Bu bir şok olurdu, değil mi? Sanki onun gibiler için fazla iyiymişim gibi balo elbisemi arkamda savurarak büyük bir çıkış yapsam daha da iyi olurdu.

Öyleyse neden hâlâ burada oturmuş Tate Connor'ın muhteşem yüzüne bakıyorum?

Can sıkıntısı. Yine aynı şey. Hayatımdan, içinde bulunduğum durumdan, çok az şeyin önemli görünmesinden sıkıldım. Belki de riskli bir şey yapmanın zamanı gelmiştir.

Ailemin bir şey. Belki de asi olmanın zamanı gelmiştir. *Gerçekten* evsiz değilim ki... Bu anlaşma bozulursa gidecek bir yerim ve benimle ilgilenecek insanlar olacak. Bu deneyimden sonra zihinsel olarak sarsılırsam, bir yıllık terapi masraflarını rahatlıkla karşılayabilirim.

Ben de Tate Connor'a baktım. Kötü benzemiyor. Ukala bir pislik, evet. Ama bunu bir kadını sömürmek, utandırmak ya da küçük düşürmek için yapan biri değil.

savunmasız bir kadın. Bunu yapıyor, şimdiden söyleyebilirim, sadece hayvani bir ihtiyaç. Çünkü beni çekici buluyor ve bedenimi istiyor.

Karnımın derinliklerinde bir şey ortaya çıkıyor. Dallar leğen kemiğimin etrafını sarıyor ve yarı şok, yarı arzuyla ona bakarken kalçalarım sıkılıyor.

Sonra sertçe yutkunuyorum.

"Dilini kedi mi yuttu?" Tate biraz sırtarak soruyor. Ona tokat atmak istiyorum ama soğukkanlılığımı koruyorum.

Başımı yavaşça sallayıp kaşığımı bırakıyorum. "Seni polise ihbar etmediğim için şanslısın."

"Ne için? Size güvenli, güzel bir evde barınak mı sunuyor? Sana söz veriyorum Günde üç öğün yemek ve istediğin kadar boş zaman?" Omuz silkiyor, umursamaz bir tavırla. "Senden faydalanmaya çalışmıyorum Laurie. Sana ikimiz için de çok keyifli olabilecek bir şey öneriyorum. de öyle değil mi? Sen yaşamak için sıcak ve güvenli bir yere sahip olacaksın, ben de kendimi güzel bir kadının kollarına istediğim kadar bırakabileceğim bir yol bulacağım. Bu adil bir takas."

Kollarımı kavuşturuyorum, kendime rağmen inatçı hissediyorum. "Biliyor musun? Sen bir hastasın."

Tek bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten mi? Ama kocaları işe giderken evde kalan tüm kadınları düşünün. Bu değiş tokuş gerçekten benim teklif ettiğimden farklı mı? Alyans olmadan tabii ki" ekliyor kolayca.

Ağzım kuruyor ve konuşamıyorum. Sözlerinde doğruluk payı var çünkü evde oturan bir kadın, kocası evin geçimini sağlamak için dışarı çıkarken ona ev içi konfor sağlıyor. Sanki Tate zihnimi okuyabiliyor ve o bilmiş dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Birbirimizden etkileniyoruz Laurie, neden olmasın? Birbirimize yardım edebilir ve birbirimizin yanında olabiliriz. İnan bana, hiçbir şekilde romantik bir ilişki önermiyorum çünkü bunun için ne zamanım var ne de bununla ilgileniyorum. Sadece seks olacak." Yanıt vermeyince devam ediyor: "Bunun geleneksel olmayan bir teklif olduğunun farkındayım, ama tekrar ediyorum, gerçekten o kadar garip mi? Geleneksel ilişkiler gerçekten benim teklif ettiğimden o kadar farklı mı?"

Atlamak zorundayım.

"Evet, çünkü geleneksel ilişkiler sevgi üzerine kuruludur."

Tate düşünceli görünüyor.

"Ah, görüyorum ki romantik birisin. Dürüst olmalıyım Laurie, ama masada bu yok. Aşk yok. Sadece seks. Üzgünüm tatlım, eğer aradığın buysa."

"Hayır, değilim!" Çabucak söyledim. "tanımıyoruz bile." Tate bilerek gülümsüyor.

"O zaman aynı sayfadayız, değil mi? New York'tayız, tatlım. Güven bana, yaptığımız şey tuhaf, kirli ya da kötü bir şey değil. Her gün garip düzenlemeler oluyor."

Yapma, diye bağırıyor zihnimin bir parçası. *Şimdi git ve geri gelme.*

Ama farklı bir ses fısıldıyor: *Bir dene. Neden olmasın? Kaybedecek neyin var ki?*

Sarsıldım, kendime şaşırdım. Akıl sağlığını kaybedebilirdim! Bu adamdan ve onun yozlaşmış yöntemlerinden cinsel yolla bulaşan hastalık kapabilirdim! Ama sürpriz bir şekilde sesim kendiliğinden cevap veriyor.

"Tamam," diyorum basitçe.

Tate göz kırpmıyor, eğlenmiş görünüyor. "Bu mı?"

"Evet," dedim. "Tamam. . Deneyeceğim. Ama bu anlaşma ne kadar sürecek?"

Yakışıklı adam gülümseyerek omuz silkiyor.

"İstedğin zaman gitmekte özgürsün," diyor. "Bu tamamen rızaya dayalı, tatlım. Yatağıma girmeleri için kadınlara yalvarmam gerekmiyor."

Sonra ayağa kalkıyor ve boş çorba kâselerimizi ılık götürüyor, sanki bu çok normalmiş gibi ılık çalıyor. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum ve birden ellerimin titrediğini fark ediyorum. Aptalca bir hata mı yapıyorum? Ya bizi tanıyan biri öğrenirse? Ağabeyim çok öfkelenir, iğrenmekten bahsetmiyorum bile.

Ama yine o arzu ateşi pelvisimde kıvrılmaya başladı ve Tate'in kaslı sırtının hareketini izlerken ağzım kuruyor. Ya bu adamla birlikte olduğum her dakikayı seviyorsam? Ya beni günde iki kez anlamsızca beceriyorsa ve ben doyamıyorsam? Çünkü öyle olurdu: aşk değil, saf seks.

Ama bazen bir kızın tam bir vuruşa ihtiyacı vardır ve kafamı kaldırdığımda Tate avını takip eden bir yırtıcı gibi beni izliyor. Mavi gözleri yoğun, çenesi sert ve birden ne kadar erkek olduğunu fark ediyorum. Ama konuştuğunda, sesi aldatıcı bir şekilde hafif.

"İyi Laurie," diyor. "Evet dediğine sevindim, çünkü bu gece başlayacağız."
Şaşkınlıkla göz kırpyorum. *Bu gece* mi? Ama sonra ılık bir dalga beni yıkıyor ve
Uyluklarım tekrar sıkıştı. Gerçek şu ki, onun kollarında zevk bir gece
geçirmek için sabırsızlanıyorum.

5

Laurelin

Titreyen parmaklarımla aynada kendime bakıyorum. Dantelli sütyenim ve külotumdan başka bir şey giymedim ve onlar da pek bir şey saklamıyor. Bunlar iyi olacak,
Değil mi?

Sonuçta, Tate muhtemelen süper modellerle ve hayatlarının bir santimine kadar bakımlı sosyetiklerle romantiktir. Ve yine de . Tanrıya şükür iç çamaşırlarım düzgün. Zarif, güzel iç çamaşırları giymeyi seviyorum çünkü dışarıda düz bir kot pantolon ve kazak giymiş olsam bile bana güven veriyorlar. Ama uygun mu? Muhteşem milyarder için yeterince seksi miyim?

Eleştirel bir bakışla aynada kendime bakıyorum ve sarı saçlarımı kabartıyorum. Anlaşmamızı yaptıktan sonra Tate beni üst katta, ikinci katta kremi beyazlar ve soluk mavilerle dekore edilmiş geniş bir süite götürdü. Yatak yumuşak, devasa bir sayvan; doğu duvarında devasa bir antika gardırop hakim; ve daha da şaşırtıcı olanı, içi kabarık beyaz dolu. "Misafirler için," dedi Tate göz kırparak. Onlardan bolca olduğunu tahmin edebiliyorum - özellikle de kadın olanlardan.

Ama bu kirli anlaşmaya evet dediğim için onu yargılayamam. Sonuç olarak, hazırlanmam için beni yalnız bıraktığında sadece omuz silktim ve gülümsedim. Şimdi,

Duş aldım ve gerçekten iyi hissettim. Ne de olsa Rachel'la kaldığım dairede her zaman sıcak su olmuyor ve bazen su birkaç dakika boyunca pas rengi akıyor ki bu gerçekten iğrenç bir şey. Buna karşılık, bu süitte lüks bir yağmur duşu ve yanında bir devin (ya da iki kişinin) sığabileceği porselen bir küvet var. Duşta gereğinden biraz daha fazla kalmış olabilirim, ama hey, su faturasını ödeyen ben değilim.

Suçlu bir acıyla, Rachel'a henüz nerede olduğumu söylemediğimi fark ediyorum. Yakında Toodles'ı beslemek için eve gelmemi bekliyor olacak ve kelimle bu kadar uzun süre tek başına kaldığı için öfkelenenecek. *Çok üzgünüm Toodles*, diye düşünüyorum, umarım beni evcil hayvan sahibi telepatisi yoluyla duyar. *Rach duyacak.*

Büyü geçene ve aklım başıma gelene kadar birkaç gün sana iyi bakacağım. Ondan hoşlanıyorsun, hatırladın mı?

Kotumun cebinden telefonumu çıkarıp oda arkadaşına mesaj atıyorum. *Hey, bayan! Bir yardım balosu planlamak için birkaç gün Channing'lerde kalacağım (şaka). Toodles'ı izleyebilir misin? Sana Venmo ile biraz para gönderirim.*

Neredeyse hemen cevap veriyor, *"Lanet paran sende kalsın. Kardeşinin zulasından biraz içki çal ve bana getir.*

Gülüyorum. Rachel bir ebe ve işini sevmesine rağmen bazı vardiyalarından sonra sert bir içkiyi kesinlikle takdir ediyor. *Olur*, diye cevap veriyorum. Kendimi özellikle suçlu hissederek telefonumu yatağın yanındaki komodine saklıyorum. Hmm, bu da başka bir sorun. Pahalı bir kılıfı olan en yeni iPhone'um var, peki bunu nasıl açıklayacağım? Gözden uzak tutmaya çalışacağım, böylece şüphe uyandırmayacak. Ya da çaldığımı söyleyebilirim, ama bu yalan dilimde düğümleir. Kahretsin, bu iş düşündüğümünden daha karmaşık bir hal almaya başladı.

Ayrıca, Tate'in onun evindeyken iç çamaşırından başka bir şey giymememi istediğine inanamıyorum. Şartını söylediğinde çenem neredeyse yere düşecekti.

"Affedersiniz?" Kekeledim.

Yakışıklı milyarder önemli bir şey değilmiş gibi sadece omuz silkti.

"Kadınların vücutlarını takdir ediyorum ve sizin de nefis kıvrımlı bir

vücudunuz var,

Tatlım. Mümkünse seni en küçük dantel parçalarından başka bir şey giymemiş olarak görmek istiyorum."

Gözlerim yuvalarından fırlarken ağzım bir anda kapandı. Bu adam gerçekten sapık bir pislik! Ama asıl mesele şu ki, bu fikir beni tahrik etti. Daha önce hiç bu kadar yaramaz olmamıştım ve bu yakışıklı adamın önünde dantel parçalarından başka bir şey giymeden hoplayıp zıplama fikri içimi gıdıklıyordu.

Hayal gücü. Sonuç olarak, buradayım, varlıklarımı zar zor gizleyen ipek parçalarından başka bir şey giymiyorum. Kahretsin, varlıklarımı gizlemiyorlar. Meme uçlarımla beyaz kumaşın altında gölgede kaldığını ve am dudaklarımla kıvrımlarının külotumun sıkı malzemesi tarafından

izildiğini biliyorum.

Birden korkaklık beni ele geçiriyor ve giymek için kabarık beyaz bir bornoz seçmeden önce aceleyle gardıroba gidiyorum. Onu omuzlarıma atar atmaz rahatlıyorum. İşte, artık o kadar da kötü değil. Derin bir nefes alarak kuşağı belime sıkıca bağladım. Hayatta kalacağım. Bunu başarabilirim. Tate'in istediği ahlaksız kadın olabilirim ve yine de akıl sağlığım bozulmadan çıkabilirim.

Odamdan çıkıp büyük merdivenlerden yavaşça inerken kendime söz veriyorum: İşler çığıırından çıkarsa gideceğim. Eğer Tate beni yatağı bağlamak ya da popoma kıpkırmızı olana kadar şaplak atmak gibi çılgınca şeyler yaptırırsa, başım dik bir şekilde dışarı çıkarım. Ama sonra yüzüm kızardı.

yanakları çünkü imgeler beni tahrik ediyor gerçekten de kendimi kaybettiğimi fark ediyorum. Bunları mı *istiyorum*? Yakışıklı adamla bu pis, iğrenç şeyleri mi yapmak istiyorum? Bu doğru ve bu bilgi beni kıpkırmızı yapıyor.

Sonra merdivenlerin dibine ulaşıyorum ve nefesim kesiliyor çünkü Tate siyah kotu ve siyah gömleğıyle orada dikilmiş beni bekliyor ve inanılmaz yakışıklı görünüyor. Bornozumun altında ne kadar az şey giydiğimi fark ettiğimde kızarmamaya çalışıyorum.

"Merhaba," diyorum neredeyse fısıltıyla.

Yanağıını öpmek için öne eğilmeden önce kurt gibi gülümsüyor. Dudakları tenimde geziniyor ve ateşim yaklaşık on derece yükseliyor.

"Merhaba tatlım. Çok güzel görünüyorsun."

Bornozu belime daha sıkı sararken yüzümü

kızartıyorum. "Şu anda giyecek başka bir şeyim yok."

Gülümsüyor.

"Bunun için endişelenme," diyor. "Sana rahatlamam için güzel iç çamaşırları alacağız. Bu arada, pikniğı için mükemmel giyinmişsin."

Kaşlarıımın kalkması kafamın karıştığını gösteriyor olmalı çünkü Tate açıklıyor: "*Kapalı* bir piknik, tatlım. Beni takip et."

Dönüyor, dirseğimi nazikçe kavırıyor ve bana yan taraftaki bir odaya kadar eşlik ediyor.

İçeri girdiğimde nefesim kesildi. Bu oturma odasının devasa bir şöminesi var, biz yaklaşırken bile ısıldıyor ve çıtırdıyor. Yerde siyah ayı postundan bir kilim var ve şaşırtıcı bir şekilde kükreyen kafa beni . Duvarlar kitap raflarıyla kaplı ve iki rahat görünümlü deri sandalye şöminenin önüne dizilmiş. Babamın seveceği bir oda, güçlü ve erkeksi. Ama Tate'in varlığıyla ve ateşin sürekli değişen ışığında, samimi ve düpedüz çok seksi hissettiriyor.

"Buraya gel tatlım," diye homurdanıyor milyarder, ayı postundan halının üzerine otururken. Önünde duran büyük piknik sepetini fark ediyorum ve alışılmadık bir utangaçlıkla kendimi yere bırakıyorum. Bu "anlaşma" tam olarak nasıl başlayacak ve ne zaman?

Ama şimdi yemek yiyeceğiz gibi görünüyor. Piknik sepetinden, Tate iki tabak ve iki şarap kadehi çıkarıyor ve sonra bir sihirbazın şapkadan tavşan çıkarması gibi, cömert bir şarküteri tabağı ve bir şişe kırmızı şarap çıkarıyor. Gözlerim şişenin etiketine kayıyor. , bu evdeki diğer her şey gibi, bu da pahalı. Kuşkusuz, bir süredir en alt rafta duran bir şişeden daha pahalı bir şarap tatmamıştım.

"Beyazı mı yoksa kırmızıyı mı tercih edersin?"

diye homurdanıyor. "Kırmızı," diyorum hemen.

Tate gülümsüyor ve yine o kurtluk var, ya da belki de sadece Ateş ışığı yakışıklı, planyalanmış yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Güzel."

Önce benim kadehime, sonra da kendi kadehine şarap doldurdu ve şarküteri tahtası. "Tatlım, keyfine bak." Tahtada çeşitli kurutulmuş etler ve peynirler ile mükemmel olgunlukta çilekler var, Bir avuç dolusu macadamia fıncığı, güzel mücevher tonlarında incirler ve elle daldırılmış çikolata kaplı krakerler. Hevesle tabağıma yiyecekler yerleştiriyorum.

"Çok mu acıktın?"

Yüzüm kızarıyor ve yakışıklı adam hemen pişman görünüyor.

"Özür dilerim tatlım," diye özür diliyor. "Bazen senin sokaktan geldiğini unutuyorum. İstedğin kadar al."

Başımı eğerek onaylıyorum. Aman Tanrım, ona gerçeği söylemeliyim çünkü bu maskaralık gerçekten çıldırtıcı olmaya başladı ama nedense ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

boğaz. Sonra Tate'e döndüğümde, tahtadan bir çilek seçiyor ve göz temasını kesmeden meyveyi ağzıma götürüyor. İtaatkar bir şekilde ısıyorum ve tatlı bir nektar tat alma tomurcuklarımın üzerine dökülerek beni çılgınca inletiyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda beni merakla izliyordu.

"Tatlım, bir kadının yemek yerken böyle görünebileceğini hiç bilmiyordum." Tekrar kızardım.

"Çilekler güzeldir," diyorum utangaç bir sesle. "Neden, garip bir şey mi yaptım?"

Mavi gözleri parlıyor. "Hayır tatlım, hiç de değil. Sadece dudaklarını ayırdığında çok şehvetli bir kadın oluyorsun."

İşte o zaman kasıklarında çok belirgin bir şişkinlik fark ediyorum ve meme uçlarım tepki olarak geriliyor. Ama kendime hakim olmalıyım. Çaresiz bir kadın gibi kendimi ona atmak istemiyorum. Aceleyle biraz peynir yiyorum, muhtemelen salyalarını akıtan bir domuz gibi görünüyorum. Ama hey, gözlerimi onun pantolonundaki beni çok azdıran o kocaman çadırdan ayırmak için her şeyi yaparım.

Şarap kadehimi elime aldığımda uzun bir yudum alıyorum, başımı arkaya yatırıyorum ve Tate'e tekrar baktığımda beni açgözlülükle izlediğinden emin oluyorum. Uh oh, elimi fazla oynamış olabilirim. Ama sonra derin bir nefes alıyor ve

O masmavi gözleriyle bana.

"Laurie, senin kadar güzel biri nasıl oldu da sokaklara düştü?" soruyor doğrudan bir ses tonuyla.

Biraz panikledim. Henüz geçmişimi düşünmedim. Ama kararsızlığımı sağlam bir sağduyu ile kesinlikle gizleyebilirim.

"Ne yazık ki güzellik kimseyi evsizlikten kurtarmıyor," diyorum sakın bir sesle. "Ne zeka ne de başka bir faktör. Herkes evsiz . Siz bile."

"Ben bile," diye yumuşak bir şekilde onaylıyor Tate. "Tıbbi borç, kredi kartı borcundan bahsetmiyorum bile, çok gerçek şeyler. Ama galiba hep yanlış sorular soruyorum.

Başka bir şey deneyeyim. Ne kadar zamandır New York'tasınız?" Bir an duraksadım. Yalan mı söylemeliyim? Ama sonra söylememeye karar verdim.

"Tüm hayatım boyunca," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Peki ya sen?"

Sırıttıyor.

"Aynı" diyor. "Ithaca'da büyüdüm ve sonra işletme fakültesi için Columbia'ya gittim."

Biliyorum, sanırım, çünkü kardeşim de öyleydi.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

Sırıttıyor. "Bu çok NYC bir soru ama aslında elektrikli arabalar yapıyorum. Çok etkileyici ve aynı zamanda çok sıkıcı bir iş. Gününe değişiyor. Ama seviyorum. Arabalarla ilgileniyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Hayır, ama kardeşim her zaman ata binmeyi çok severdi." Hemen irkildim - bir erkek kardeşim olduğundan bahsetmemeliydim.

Tate kaşlarını kaldırıyor. "Kardeşin New York'ta mı?"

"Um," diyorum ve ne söyleyeceğime karar vermeye çalışarak şarküteri tabağına bakıyorum. "Hayır. Artık değil."

"Ah." Tate şarabından bir yudum alıyor ve ben de aynısını yapıyorum, trajik bir geçmişin ima edilmesinin konuyu değiştirmesini sağlamasını umuyorum. Neyse ki değiştirdi.

Yemek yerken sohbet ediyoruz, konu dönüp dolaşıp sanata, spor ve kitaplara geliyor. Tate, babası Philly'li olduğu için bir Eagles taraftarı; ben de iyi bir New Yorklu gibi her zaman Giants'ı tutmuşumdur ve birbirimizi iyi huylu bir şekilde azarlıyoruz. Üçüncü kadeh şarabımı içerken ateşin yanında otururken ısındığımı hissediyorum ve farkında olmadan elimi alnıma siliyorum.

"Sıcak mı?" Tate soruyor,

ben de başımı sallıyorum.

"Biraz."

"Ben de," diye homurdanıyor. Ben daha tam olarak hazır olmadan ayağa kalkıyor ve tişörtünü başının üzerine çekerek bronz tenini ve karın kaslarını bir kez ortaya çıkarıyor. Bu manzara karşısında ağzım kurudu. Muhteşem Tanrım. Sonra beni şaşırtarak kemerini çözdü ve pantolonunun düşmesine izin verdi. İşte o zaman çenem düştü. Ne yapıyor bu adam?

Ama şeytani bir sırıtışla, kısa süre sonra Tate sadece bir çift siyah boxer şort giyiyor. *Dar* siyah boxer şort, eklemeliyim. Ve paketinin hala yarı dik ve çok büyük olması yardımcı olmuyor.

"Ne yapıyorsun?" Kısık sesle sordum.

"Sadece rahatlamaya çalışıyorum," diyor tembelce. "Sen de sıcakladığını söylememiş miydin? Neden şu bornozu çıkarmıyorsun?"

Yanaklarımda pembe bir kızarıklık gezinirken ona bakıyorum. "Özür dilerim?"

Ama Tate hiçbir şey gibi davranıyor.

"Çıkar şunu," diyor sırtarak. "Daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum tatlım."

Aman Tanrım, bu çok kirli bir senaryo, ama ben farkına varmadan parmaklarım bornozumun kemerini gevşetiyor ve yavaşça havlu kumaş omuzlarımdan aşağı kayıyor. Göz teması kuramadan, peçeyi açıyorum ve (neyse ki eşleşen) soluk pembe külotum ve sütyenim ortaya çıkıyor. Meme uçlarım ince kumaşa çarpıyor ve kalçalarımın arasından gölgeli bir yama görünüyor. Oturma odası oldukça loş olduğu için görmemesini umuyorum ama mavi gözlerinin parlamışından anladığını biliyorum.

Tate'in beni izlemesini izliyorum.

"Biraz daha çilek al," diyor aniden.

Sonra Tate bir çilek alıyor, neredeyse boş olan tahtayı kenara itiyor ve önümde diz çöküyor. İtiraz etmediğimde (çünkü kafamın içinde *ne yapıyorum ben?!* diye bağırmakla meşgulüm) bir eliyle hafifçe çenemi tutuyor, diğer eliyle de meyveyi ağzımın önünde sallandırıyor.

Sanki büyülenmiş gibi, dudaklarımı ayırıyorum.

Bu çilek sulu, lezzetli, şeker gibi tatlı; ben ısırırken ve Tate sapını yavaşça çekerken tadını . Sonra, ben yutar yutmaz, Tate aramızdaki boşluğu kapatıyor ve ağzımı kendi ağzıyla dolduruyor.

Bu inanılmaz bir öpücük. Büyülü bir öpücük. Gözlerinizin pır pır etmesine ve bacaklarınızın jöleye dönüşmesine neden olan öpücüklerden biri, bu yüzden şükürler olsun ki oturuyorum. İstemeden açık ağzına doğru inliyorum ve o da dudaklarıma karşı onayını homurdanıyor, bir yandan da kıvrımlı formumu daha sıkı, daha yakın tutuyor.

Onun teninin benimkine değmesi, alevlerin sıcaklığıyla birleşince sanki ateşle yıkanyormuşum gibi hissediyorum. Onu daha fazla hissetmek istiyorum ve aniden onun da ihtiyaçla yanmasını istiyorum.

Kollarımı boynuna doladım, bedenlerimiz karışırken o erkeksi formu kendime doğru çektim. Beni geriye doğru itiyor, kalçalarımın arasına giriyor ve sonra aniden karnıma doğru ısrarlı bir dürtme oluyor. Kahretsin, bu onun kocaman aleti ve ben nefes nefese kalıyorum, çekilirken zor nefes alıyorum.

"İyi olacaksın," diye Tate. "Büyük bir ama üstesinden gelebileceğini biliyorum."

Kasıklarına bakıyorum ve penisinin o kadar büyük olduğunu fark ediyorum ki, kelimenin tam anlamıyla belini sarıyor.

"Yapabilir miyim bilmiyorum baba," diye fısıldıyorum. "Bu çok büyük!" Ağzımı tekrar kapatıyor.

"Evet, ama içimden bir ses senin esnek bir tip olduğunu söylüyor, tatlım. Sen bir adam almak için yapılmış."

Bununla birlikte Tate'in karşısında eriyorum. Beni ayı postundan halının üzerine yatırıyor ve sonra elleri sırtımda geziniyor, parmakları meme uçlarımın üzerinde kışkırtıcı bir şekilde dans ediyor, sadece alay etmek için yeterli. Koyu renk saçlarından bir avuç tutuyorum ve o da Ağzımın içine bir şeyler homurdanıyor, belki "siktir" belki de "uggh." Anlayamıyorum ama fark etmiyor çünkü bu onu daha çok öpmek istememe neden oluyor.

Tate'in öpücüğünde, sarılışında, dokunuşunda kayboluyorum. Elimi bacaklarının arasındaki çıkıntıya götürdüğünde, bu sefer geri çekilmiyorum. Bunun yerine, parmaklarımla hafifçe dış hatlarını çiziyorum, o kadar nazikçe ki, alçak, gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

"Lanet olsun, benim ölümüm olacaksın tatlım," diye mırıldanıyor.

Cesaretle hafifçe sıkıyorum, ne kadar *büyük*, ne kadar dolgun olduğunu fark edecek kadar transımdan çıkıyorum. Kalp atışlarım daha da hızlanıyor, kulaklarımda çınlıyor. Onu, bugün ilk kez -daha doğrusu *ikinci kez*- tanıştığım bu adamı kadar çok istediğime inanamıyorum.

"Seni istiyorum," diye kulağımı tırmalıyor ve dilinin ucuyla hafifçe lobumda geziniyor. Başımı sallıyorum ve Tate bunu bir işaret olarak kabul ediyor. Alfa erkeği sütyenimin kancasını açıp bir kenara fırlatıyor ve parmaklarının ucuyla zaten şişmiş olan meme uçlarımın üzerinde hafifçe geziniyor. Keskin bir gıcırta çıkarıyorum, karıncalanmalar uçlarımdan amıma doğru ilerlerken başımı geriye atıyorum.

"Duyarlı olacağını biliyordum," diye homurdandı. "İçimde bir his vardı."

Sonra bir tanesini ağzına atıyor ve bu sefer başımı arkaya eğip çığlık atıyorum, bacaklarımın arasından bir ıslaklık seli fişkırıyor.

"Oh Tate," diye miyavlıyorum. "Tanrım, evet."

Boğazının derinliklerinde kıkırdayarak külotumu çıkarmama yardım ediyor, sonra boxer'ını da çıkarıyor ve siki kocaman bir çubuk gibi dışarı fırlıyor. Tekrar elime alıyorum ve nefes nefese kalıyorum. Aman Tanrım, parmaklarımı sonuna kadar sokamıyorum bile, ama o sadece sırtıyor ve bir parmağını klitorisime yavaşça sürtmek için uzanıyor.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" diye geveliyor ve bir anlığına klitorisimi çimdikliyor. Amımdan sıcak spazmlar geçiyor ve bir başka alçak, muhtaç miyavlamaya izin veriyorum. "Güzel, doğru kız olacağını biliyordum," diye homurdanıyor. Sonra, aniden ıslaklığıma dalmadan önce klitorisimi tekrar parmaklıyor, hızını artırıyor. İnliyorum, Beklediğimden daha yüksek sesle ve daha iyi erişmesine izin vermek için titreyerek arkaya oturuyorum. Parmaklarını içime sokup çıkarıyor, müstehcen emme sesleri odada çınlıyor ama ben utanmıyorum bile. Vücudumun onunkine ihtiyacı var ve dizlerimi daha da ayırarak ona daha iyi erişim sağlıyorum.

"Ne küçük bir sürtük," diye , mavi gözleri parlıyor. "Seni görür görmez anladım."

Bu ifadeden rahatsız ama gerçek şu ki şu anda çok sürtükçe davranıyorum. Arkama yaslanıp bir elimle kendi meme uçlarımı sıkıyorum, tekrar sikine uzanmadan önce. Genişliği ağzımı sulandırıyor ve gözlerim Tate'e dikiliyor ama o başını sallıyor.

"Henüz değil, bebeğim. Önce şunu yapacağım."

Sonra elini çeviriyor, böylece parmakları içimdeki o mükemmel noktaya sürtünüyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum. "Çok iyi hissettiriyor!" Her zaman parmaklamayı sevmem çünkü bir erkek ne yaptığını bilmiyorsa çok kaba, çok dikkatsiz hissettirebilir. Ama bu neredeyse bir horozun olabileceği kadar iyi. Parmakları içime girip çıkarken Tate kesinlikle bir uzman ve bana iyi bir vuruş yapıyor.

Ama ben daha fazlasını istiyorum.

"Becer beni," diye fısıldıyorum aniden. Sırtıyor ve parmaklarını sokup çıkarmaya devam edince, "*Lütfen,*" diye sızlanıyorum, aniden onun için çaresiz

kalın üyesinin içimde olması için. Alfa erkeği bir an için isteğimi görmezden geliyor, çaresiz bir inilti çıkana kadar parmakları daha da hızlı hareket ediyor dudaklarımdan kaçıyor ve sıcak sıvı avucuna doluyor. Aman Tanrım, o ben miydim? Ama Tate sadece parmaklarını çekip emiyor ve bana şehvetle sırtıyor.

"Tadın çok tatlı, bebeğim. Şimdi, eminim hazırsındır." Bununla birlikte, iri erkek kendini kalçalarımın tepesinde konumlandırıyor. "Bunu ne kadar çok istiyorsun?" diye fısıldıyor, mavi gözleri bana bakarken parlıyor. Aletinin başını damlayan girişime sürüyor ve ben de tırnaklarımı derisine geçirerek tekrar ateşli bir şekilde fişkırıyorum.

"Lütfen," sıkılmış dişlerimin arasından söyleyebildiğim tek kelime.

Tate bilmiş bir gülümsemeyle yavaşça giriyor. Çok büyük ve başımı arkaya atıyorum, gerilirken gözlerim kapanıyor.

"Unnnh," diye bağıyorum. "Oh lanet olsun."

"Sadece biraz daha," diye mırıldanıyor. "Yapabilirsin, tatlım."

Sonunda kabzasına kadar gömüldü ve gözlerimi açtım. Vay anasını, manzara çok iğrenç. Taşakları amıma bastırıyor ve Tate bronz göğsü çıplak bir şekilde üzerimde beliriyor. Sonra, önce yavaşça, ama giderek artan bir şevkle, girip çıkmaya başlıyor.

"Sevişmek" derdim, ama gerçek şu ki bu sevişmekten çok uzak. alabileceğiniz kadar seviyorum. Bu ağır bir iş, engel tanımayan bir matkap ve ben buna bayılıyorum. Bacaklarımı olabildiğince açtım ve amıma daha sert vurması için yalvardım.

"Daha fazla!" Çığlık atıyorum, tekrar susturuyorum. "Baba, lütfen daha fazla!"

Yüksek elmacık kemiklerinde sert bir kızarıklık var ve emrime karşılık veriyor. Kısa süre sonra, o kocaman, güzel sopasıyla amımı yumrukluyor ve kanalım onu sıkıca kavıyor.

"Siktir," diye . Genelde seks sırasında küfür etmeye eğilimli değilimdir, ama o kadar iyi, o kadar doğru hissettiriyor ki, yardım edemiyorum ama bir küfür seçiyorum. Dev bir at sikiinin tadını çıkaran bir sürtük gibi, onun üyesi tarafından görkemli bir şekilde ikiye bölünmüş hissediyorum. Islaklığım haliya damlıyor ve ikimiz de terden sırılsıklam olmuş .

Ayı derisinden bir halıyı kuru temizleme yapabilir misin?

Şaşkınlıkla düşünüyorum. Ama sonra Tate sersemliğimi bozdu.

"Bana bak, tatlım," diye emrediyor ve ben de . Bakışlarımız birbirine kilitlendi, ama beni bitirmek yerine geri çekildi.

"Başka bir şey denemek istiyorum," diyor hırıltılı bir sesle. Nefes nefese ona bakıyorum.

"Ne gibi?"

Sırıttıyor.

"Bunu daha önce yaptın mı, tatlım?" diye soruyor, ileri uzanıp parmaklarıyla göt deliğimi ovuyor. Ben çok içinde ona bakarken dar pembe halka sıkıca kenetleniyor.

"Ne?" . "Şimdi mi? Evet, ama yani..."

Şimşek gibi hızlı, başını eğiyor ve diliyle gergin büzüğün etrafında dolaşmadan önce beni oradan öpüyor.

"Sadece sokaklarda yaşayan kızların arkadan iyi olup olmadıklarını bilmek istiyorum," diye geveliyor. "Zor bir hayat yaşarken poponuzun sıkı kalıp kalmadığını bilmek istiyorum."

Aman Tanrım, bu çok saldırgan! Yüzüne bir tokat atmalıyım çünkü sırf yatacak yerimiz olmadığı için evsiz kızların sürtük olduğunu mu ima ediyor? Ama ona öfkelenmek yerine geriye doğru sallanıyorum.

Dizlerimi kulaklarımın yanına çekiyorum, böylece anüsüm tam olarak ortaya çıkıyor ve kahverengi düğmemle ona göz kırpiyorum.

"O zaman dene baba," diye mırıldandım. "Bu tamamen senin."

Tate hemen üzerime atladı. Avucuna tükürüyor ve amımın sıvıları yüzünden zaten parlayan aletini tekrar yağıyor. Sonra

Arka deliğimi o kocaman çubukla dürtüyor ve biraz itiyor. Başımı arkaya eğerek haykırıyorum.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor. "Ağırdan alacağım, söz veriyorum."

Ama yavaş olmasını istemiyorum. Sert ve sert istiyorum ve sadece dizlerimi daha da yukarı çekerek gül goncamı daha fazla ortaya çıkarıyorum.

"Sonuna kadar it baba," diye . "İhtiyacım var."

birlikte, Tate göt deliğimin derinliklerine kayıyor ve ikimiz de yoğun his karşısında inliyoruz. Beni parçalara ayırıyormuş gibi hissediyorum, ama iyi bir şekilde ve

amım tekrar fışkırmaya başlıyor, sıvılar birleştığımız yere damlamak için aşağı sızıyor.

"İşte benim kızım," diye homurdanıyor. "Hoşuna gidiyor, değil mi?"

Sonra popomda sabit bir ritme başlıyor, girip çıkıyor ve ben çılgınca inliyorum. Arka kapıdan hiç hoşlanmadım, ama bir şekilde, bu adam içimdeki kirli kızı ortaya çıkarıyor ve buna ihtiyacım var. Onunla birlikte olabildiğince sallanıyorum, onu iç girintilerimin derinliklerine götürüyorum.

"Evet, evet, ," diye alıyorum. "Aynen ."

Aniden şimşek çakıyor ve yüksek sesle çığlık atıyorum. Hem amım hem de kığım hızlı bir coşkuyla sarsılırken sıcak titremeler vücuduma yayılıyor.

"Oh Tate!" Çığlık atıyorum. "Unnnnh!"

Pırıl pırıl unutulmuşluğa doğru beni takip ediyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, siki rektumumun içinde sarsılıyor, sıcak tohum sıçramaları arka kanalımı ıslatıyor. "Vay anasını!"

Saatler gibi gelen bir süre boyunca durmadan pompalıyor, tohumu kadar bol ki birleştığımız yerden dışarı sızıyor. Tekrar tekrar haykırıyorum, kığım Daha fazlası için onu sıkıyor, mümkün olan her son damla için onu sağıyorum. Sonunda alfa erkeği kulağıma doğru sertçe nefes alarak üzerime yığıldı.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, sıcak nefesi yanağımda geziniyor. "Çünkü lanet bebeğim, hiçbir fikrim yoktu."

Sadece kıkırdıyorum, popomla onu sıkıca kavriyorum ve inlemesini sağlıyorum.

"Bayıldım," diyorum gırtlaktan gelen bir sesle. "Aslında, bunu tekrar yapmayı çok isterim. Eğer sen de istersen, koca oğlan."

Ve mavi gözlerindeki parıltıya bakılırsa, Tate Connor oyundan çok daha fazlası. Zengin adam gitmeye hazır ve emin olun, birkaç dakika içinde ayı derisi halı aşkımızdan bir doz daha alıyor.

6

Laurelin

Üç ay sonra.

"Şunun gidişine bakın!" Rachel ağlıyor.

Toodles'ın dairemizde zıplaya zıplaya dolaşmasını, bir sandalyeye tırmanıp üzerinden atlamasını, kedi ağacına tırmanıp üzerinden atlamasını izliyorum. Ben keyifle gülüyorum, Rachel da telefonunun görüntüsünü tekrar ön tarafa çevirip sırtıyor.

"Çok gidiyor," diyor Rachel sevinçli bir gülümsemeyle. "Bu kadar iyi bir kedi annesi olacağımı kim bilebilirdi?"

Gözyaşları beklenmedik bir şekilde gözlerimi yakıyor.

"Sen harika bir kedi annesisin," diye nazikçe onaylıyorum. "Teşekkür ederim." Evcil hayvanımı üç aylığına ev arkadaşına bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama Rach'a ona bakması için para gönderiyorum ve Rach ilk başta homurdansa da şimdi işler bir seksen ilerledi. Aslında Rach, Toodles'ın arkadaşlığından hoşlanmaya başladığını söylüyor, en azından bitkilerini yemeye çalışmadığı zamanlarda.

Ama kedimi özliyorum. O hayatımdaki birkaç değişmezden biri ve keşke Toodles da gelip Tate ve benimle bu şehir evinde yaşayabilseydi. Belki bir gün buraya getirip, sokaktan aldığım bir sokak kedisi olduğunu söyleyebilirim.

Sokakta mı? Ya da yalan söyleyip beni parktan eve kadar takip ettiğini mi söyleyeyim? Henüz doğru yaklaşımı bulamadım ama çok yakında bir şeyler yapmayı planlıyorum. Kedimi ve erkeğimi istiyorum ve bir kız seçim yapmak zorunda kalmamalı.

Yine de, üç yıldır Tate ile yaşıyor olmam şaşırtıcı. aylar oldu. Tate'in beni kimsesiz sanıp sokaklardan topladığı o imkânsız günden bu yana üç ay geçti. Beni evine alıp skandal bir anlaşmaya sürüklemesinin üzerinden üç ay geçti.

Dünyayı sarsan, dişleri titreten ilk seksimizden bu yana üç ay geçti. O zamandan beri neredeyse her gün birbirimizin vücudundan zevk alıyoruz ve bu muhteşem. Tate'in doymak bilmez bir cinsel iştahı olduğunu sanıyordum ama ben kendiminkine şaşırdım. Bu kadar ihtiyacım olduğunu kim bilebilirdi? Ama sanırım muhteşem, karizmatik bir adamın kollarındayken her şey değişiyor.

Bu alışılmışın dışındaki hayattan beklediğimden çok daha fazla keyif aldığımı ben de şaşırdım. Sadece birkaç gün kalmayı planlamıştım ama sonra birkaç gün bir haftaya, bir hafta da aylara dönüştü. Kütüphanesindeki kitapları okumaktan ve mutfaktaki bitkileri sulamaktan keyif aldığımı itiraf etmeliyim. I

Rahatlatıcı bir fincan çay için oturma odasına yerleşmeden önce oturma odasında dolaşmanın, parmak uçlarını mobilyalarının üzerinde gezdirmenin keyfini çıkartıyorum.

Ama her şey oyun değildi. Parkta sandviç dağıtmaya devam ettim ve hatta en yakın barınakta gönüllü çalışmaya başladım. hafta sonları (neyse ki Marla'nın kaldığı yer). Tüm bunları kendi evimde ve gerçek kimliğimi kullanarak da yapabileceğimi biliyorum ama Tate'in hayatımda olması her şeyi değiştirdi. abalarım için beni övüyor, tabii ki bunu bir zamanlar ben de serseri olduğum için yaptığımı düşünüyor.

Sonuç olarak, suçluluk duygusu a bir canavar gibi içimi kemirmeye devam ediyor. Tate ve ben birbirimizi iyi tanıdık ve ona mümkün olduğunca az yalan söyledim, ancak sonuç göz ardı edilemez: hala gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok ve bu maskaralık boğazıma bir yumru gelmesine neden oluyor. Gibi Sorunlu ve gizemli bir geçmişi olan biri olarak, sevgilim için byleyiciyim. Ama Tate gerçek kimliğimi bilseydi yine de benimle bu kadar ilgilenir miydi? Ne yazık ki, henüz bunu öğrenecek kadar cesur olamadım.

Elbette herkesi karanlıkta bırakmadım. Yaklaşık iki hafta önce Rachel'a gerçeği söyledim ve ilk başta skandala uğradı, güvenliğim konusunda endişelenmekten bahsetmiyorum bile. Ne de olsa, kaç kadın gerçekten de bir erkekle eve gider ki?

Yabancılar mı? Ama ona Tate'in aslında bir yabancı olmadığını, çünkü kardeşimin en iyi arkadaşı olduğunu açıkladım. Rach bunu duyduktan sonra, çoğunlukla ne kadar mutlu olduğum için bu fikre sıcak bakmaya başladı. Ayrıca gizliden gizliye bunun seksi ve skandal olduğunu düşündüğüne inanıyorum, sanki bir filmin konusunu yaşıyormuşum gibi. aşk romanı.

"Dünya'dan Laurie'ye," diyor Rachel elini kamerasının önünde sallayarak.

Başımı sallıyorum ve telefonumdaki yüzüne yeniden odaklanıyorum.

"zgnm, Rach. Bugün kendimi çok tuhaf hissediyorum."

"zellikle bir şey hakkında mı?"

Yüzümü buruşturuyorum

"Sadece, bilirsiniz, kimliğim hakkında yalan söylemek ve potansiyel olarak ahlaki açıdan iğrenç bir şey yapmak."

"Ah evet." Rachel başını sallar. "Bu iş görür. Yine de ahlaki açıdan gerçekten hatalı olduğunu düşünmüyorum. Her şey küçük bir ihmalle başladı elbette ama bence şu anda ikinizin sahip olduğu şey oldukça zel. Sence de öyle değil mi?"

Alt dudağımı kemiriyorum. "Samanlıkta yuvarlanmaktan daha fazlası gibi geliyor, kesin. Ama Tate aşık olunacak bir tip değil. Bana karşı bir şeyler hissediyor. Yani, bunu gerçekten bekleyemem, değil mi? Çoğu insan evsiz barksız kimsesizlere aşık olmaz."

"Bilmiyorum," diyor Rachel, ikna olmamış bir halde. "Tate hakkında iyi konuşuyorsun. Üç yıl boyunca onunla kalmaya izin verir mi bilmiyorum. Eğer senden en azından bir seviyede hoşlanmasaydı aylar sürerdi. Sadece cinsel anlamda değil."

Bir an düşündüm.

"Belki," diye iç geçirdim. "Bilmiyorum. Her seferinde bir gün almaya devam edeceğim."

"Muhtemelen en iyi plan bu," diye kabul ediyor Rachel. "Toodles için hazır olduğunda bana haber ver. Gerçi ondan vazgeçmek benim için zor olacak. Bekle, yoksa eve mi geleceksin?"

Gölüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Buralarda her gün bir gün ama dürüst olmak gerekirse, seni takdir ediyorum, Rach. Gerçekten."

Telefon kamerasına gülümsüyor.

"Bir değil!" diye sırtıyor. Ama sonra merakla başını bana doğru eğiyor. "Eninde sonunda Tatee kimliğini söyleyeceksin, değil mi? Sonsuza kadar senin seksi şeker baban olamaz."

İç çekiyorum. "Evet, yapacağım ama henüz değil. Kendimi çok iyi hissediyorum ve işleri etmek istemiyorum. Sana eskiz çizdiğimi söylemiş miydim?

Bu arada, şirketi için bazı tasarımlar yapmak ister misin? Şu anda yeni bir Minerva logosu üzerinde çalışıyorum."

Rach şaşırmış görünüyor.

"Demek işler daha ciddi." Kıkırdıyorum.

"Belki. Bilemiyorum. Birbirimizi gerçekten anlıyoruz ama bunun bir aşk ilişkisi olduğu anlamına gelip gelmediğini bilmiyorum."

Arkadaşım sadece sırtıyor.

"gün bir gün, hatırladın mı?"

Başımı salladım. "Haklısın."

Birden bir çarpma sesi duyulur ve Rach sıçrar. "Oops," diyor omzunun üzerinden bakarak. "Gitmem gerek. Toodles monstera'da. Toodles!" Ve böylece arama sona eriyor.

İçimi ekiyorom ve sayvanlı yatağı uzanıyorum. Zihnimin girdabında milyonlarca soru dönüp duruyor. Ne yapmam gerekiyor? İtiraf etmek için doğıru zaman ne zaman? Tate'e söylemek için doğıru bir zaman olacak mı?

Bir yandan, gerçek kimliğıimle ilgili küçük bir ihmal o kadar da büyük bir . Her şeyi çok fazla değırtmez, değıl mi? Ama midem çalkalanıyor ve başıımı sallıyorum. Bildiğıim kadarıyla bu her şeyi değırtirebilirdi çünkü evsiz, muhtaç Laurie'den sosyeteye yeni adım atan, senden daha zengin Laurelin Saint'e dnşebilirdim. Tanrım, ne yapacağım?

Endişeli hissederek kalktım ve öğle yemeğı için aşığıya indim. Tate'in özel aşısı dün gece domuz pirzolası ve Brüksel lahanasından oluşan harika bir yemek hazırlamıştı ve ben de kalan yemeklerden yemeye karar verdim. Yemeğı çıkardım, tabağı koydum ve mikrodalgaya attım. Bunu yaparken gözüm masadaki yarısı bitmiş şarap şişesine takılıyor. Telefonuma baktım ve sadece iki tane olduğınu gördüm.

Şişenin tıpasını açıp kendime bir bardak doldururken *saatin bir yerlerde beş olduğınu* söylüyorum.

Masaya oturdum ve yemeğı başlamak üzereydim ki anahtarlar kapıya vurdu. Şaşkınlıkla, doğıru saatte olduğımdan emin olmak için telefonumun saatine tekrar bakıyorum. Tate eve neredeyse hiç beş ya da altıdan önce gelmez ve onu karşılamak için ayağı kalkarken kaşlarımı . Kendini hasta mı hissediyor?

Tabii ki yakışıklı adam ve içeri girdiğinde kalbim eriyor. Mavi gözlerini ortaya çıkaran koyu renk paltosuyla muhteşem görünüyor ve omuzları her zamanki gibi geniş.

Tate içeri girdiğinde "Hey," diyorum. Sırıtıyor ve ceketini bile çıkarmadan kollarının arasına alıp öpüyor. Gözlerim kapanıyor ve kendimi tamamen onun dokunuşuna bırakarak kucağında gevşiyorum.

Uzun bir sonra, o çok tanıdık sırıtışını bana yöneltecek kadar uzaklaşıyor. "Beni çok zledin mi?" diyor.

Koluna vuruyorum. "fazla beğenme," diye kıkırdıyorum. Sonra, yanaklarımdaki renk artışını görmemesi ya da kalbimin aniden göğsümde gm gm attığıını hissetmemesi için arkamı dönüyorum. Rachel'la yaptığım konuşma içimde yankılanıyor.

Kafa. Bu aslında "karşılıklı yarar sağlayan" bir ilişkiden daha fazlasına dönüşüyor olabilir mi?

Tate masadaki şarap bardağını görünce gülüyor. "Ben bütün gün evde yokken yaptığın şey bu mu? Biraz içki mi içiyorsun?"

"Kesinlikle hayır," diye gülümseyerek karşılık veriyorum. "Sadece biraz endişeli hissediyordum ve sakinleşmek istedim."

Bana sorgulayıcı bir bakış yöneltiyor. "Ne için endişeleniyorsun, tatlım?"

Omuz silkiyorum, umursamaz görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Özel bir şey yok," diyorum, çabucak bir bahane bulmaya çalışarak.

"Sanırım sadece biraz gerginim.

Doğu Altıncı Cadde'deki barınağın durumu. Kış yaklaşırken, özellikle çocuklar için mont, eldiven ve şapkalara gerçekten ihtiyaçları olacak."

Tate kendine bir kadeh şarap koyar ve kayıtsızca şöyle der: "O zaman malzeme ve istediğiniz diğer her şey için on bin dolar bağışlayacağım. Bunun yardımcı olacağını düşünüyor musun?"

Ona bakıyorum. "Evet. Bu yardımcı olacaktır."

Ama ben ona merakla bakmaya devam ediyorum. Tate *bir* keresinde bana *hayırsever bir adam olmadığımı* söylemişti, ama belli ki bu hiç de doğru değil. Fikrini değiştirmiş olabilir miyim? Benim için önemli olan şeyleri önemsiyor, *gerçekten* önemsiyor olabilir mi?

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Çocuklar ve yetişkinler bunu takdir edecektir."

Dönüyor ve omzuma bir öpücük bırakıyor. "Senin için her şeyi yaparım, tatlım."

Bir an için birbirimize bakıyoruz ve bu inanılmaz derecede samimi. Kalbim göğsümde çarpıyor. O da benim hissettiklerimi hissediyor olabilir mi?

Ama sonra o an sona eriyor ve Tate şarabımdan bir yudum alıyor. "Biz bir Bugün büyük bir anlaşıma var, o yüzden erken paydos ettim. Biraz kutlama bakımına ihtiyacım var. Eğer sen de varsan tabii."

Kıkırdıyorum ve saçlarımı çapkınca savuruyorum. "Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum," diye homurdanıyor, bana aç gözlerle bakarak. Sonra başını sallıyor ve "Aslında bugün bizim için bir fikrim var" diyor.

Duraksadım, şaşırdım. Genellikle, kıvrımlarımın tadına bakmak istediğinde alfa erkeğini hiçbir şey durduramaz, bu yüzden bu yeni.

"Oh?"

"Daha havuza gitmedin mi?" diye soruyor.

Göz kırpıyorum. "Havuz mu var?"

Tate gülüyor. "Henüz bodrumu keşfetmedin, değil mi?" "Bodrumda havuz mu var? Bu konağın mı?"

Omuzlarımdan tuttu, beni döndürdü ve nazikçe Merdivenlere doğru. "Git üstünü değiştir. Sana bir mayo almıştık. Geçen hafta butikti, değil mi? Mükemmel çünkü şimdi ıslanıyorsun bebeğim." Bir kıkırdama ile kalçalarımı oynatarak zıplıyorum. Bu adam gerçekten benim Beyaz Atlı Prens'im çünkü Tate Connor muhteşem, cömert ve her zaman sürprizlerle dolu.

7

Tate

Minik bikinili kadınlara bayılırım. Ne de olsa mayolarda yüksek kaliteli iç çamaşırlarından bile daha erotik olabilen bir şey var. Belki de bikinilerin halka açık bir ortamda giyilmek üzere tasarlanmış olması ya da kumaşın ıslanıp yapışkan hale gelmesidir. Ya da belki de Laurie'nin Çünkü bembeyaz takımıyla aşağıya indiğinde çenem yere düşüyor ve hemen kaskatı kesiliyorum.

Yatağımda uyuduğu için onu birçok kez çıplak ve yemyeşil gördüm. Ama bikinisinin beyazı teninin krem rengini öne çıkarıyor ve zarif bir omzunun üzerinden dökülen uzun sarı saçlarını neredeyse gümüş gibi gösteriyor. Ayrıca benim kızım uzun boylu ve ince yapılı, podyumdaymış gibi kendinden emin ve kendinden emin bir şekilde yürüyor. Ama bir yanı kesinlikle mankenlere benzemiyor, o da göğüsleri. Kadının kocaman, tatlı Double D'leri var ve ben sık sık başımı o yumuşak yastıkların arasına sokarak uyuyakalıyorum.

Lanet olsun, diye düşünüyorum kendi kendime. Birkaç ay öncesinin kızıl saçlısı şu anda neredeyse bir anı bile değil. Aslında, geçmişimdeki tüm kadınlar

bulanık, sanki hiç var olmamışlar gibi. Bunun yerine zihnim, ve yatağım sadece Laurie ile dolu.

Anlaşmamızın başında onu duygularını geliştirmemesi konusunda uyarmıştım, ama şimdi tehlikede olan *benmişim* gibi görünüyor. Kim bilebilirdi ki? Ben kalpsiz bir adam değilim elbette. Bundan önce de bir sürü ipsiz sapsız ilişkim oldu.

sevgi ve karşılıklı güven dolu sıcak dostluklara dönüştü.

Bir ya da iki kez aşık bile oldum, ancak Laurie ile kıyaslandığında bunlar sadece gençlik aşkı ifadeleriydi. Ama şimdi? Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum.

Görünüşte iyi bir eş olabiliriz. Güzel, çekici, komik ve zeki biri. Pek çok konuda bilgili ve tanıdığım diğer bazı kadınlar gibi ölü bir balık gibi bocalamak yerine bir sohbetle kendi başına ayakta durabiliyor. Daha da ötesi, Laurie iyi kalpli ve merhametli biri ve onları kolayca unutabilecek olmasına rağmen hala orada toplanan arkadaşlarını kontrol etmek için parka geri dönüyor. Onunla ilgili her şey mükemmel, nokta.

Ama Laurie hakkında gerçekten bir şey biliyor muyum?

Yakınlaştıkça, hayatından bazı kesitler anlattı. Pislik bir babası ve azize bir annesi olduğunu ve bir noktada vefat eden bir ağabeyi olduğunu biliyorum. "İyi" bir çocukluk geçirdiğini ve genç bir yetişkin olarak sanat okuluna gittiğini biliyorum. Ayrıca çocukken Sammy adında bir köpeği vardı ve en sevdiği renk bordoydu. Ayrıca evsizlere yardım etmeyi sevdiğini ve fırsat bulursa bir oturuşta bütün bir paket Oreos yediğini biliyorum.

Bunun dışında çok az şey biliyorum. Bu kısmen hatam, çünkü hiç araştırmadım. Elbette, bana soyadının "Parker" olduğunu söyledi ama onu Google'da aratmaya direndim. Ne de olsa, sadece New York'ta muhtemelen yüzlerce Laurie Parker var ve ayrıca çoğu evsizin dijital ortamda neredeyse hiç varlığı yok. Bir Google araması muhtemelen hiçbir şey ortaya çıkarmayacaktır.

Ayrıca, hepimizin dolabında iskeletler vardır. Belki çocukluğundan beri evsizler barınaklarında kaldığını öğrenirim. Belki geçmişte çekleri çalmış ya da yemek kuponları için sistemi dolandırmıştır. Ama bunları bana söylemesini bekleyeceğim çünkü bir çift arasında böyle olması gerekir. Onu ters çevirip cebinden ne çıktığını göremem.

Sorun şu ki Laurie hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. En sevdiği yemek. En çok sevdiği m¼zik t¼r¼. Çocukluk arkadaşlarının kimler olduğunu. Umutlarını, hayallerini, beklentilerini ve korkularını. Ailesi hakkında daha fazla şey bilmek ve içindeki inciye ortaya çıkarmak için kabuğunu kırmak istiyorum. O harika biri ve ona benim ön¼mde saklanmak zorunda olmadığını söylemek istiyorum. Ben değil, asla.

En önemlisi, sokaklara nasıl düřtüđ¼n¼ bilmek istiyorum. Bunun kaba bir soru olduğunu biliyorum ve asla sormayacağım, hatta onu etkilemeye çalışmayacağım. Bu sorunun aklımdan çıkmadığını söylemek aşırı dramatik olur ama düş¼ncelerimin büyük bir bölüm¼n¼ kapladığı kesin çünkü ne olabilir ki?

böylesine muhteşem, verici bir kızı barınaklarda yaşamaya itti? Bir açıdan, gerçekten kötü bir şey olması gerektiğini biliyorum. Uyuşturucu alışkanlığı mı? Sabıka kaydı mı? Ama başka bir açıdan, soramayacak kadar gururluyum. Bu kadına ihtiyacım var.

Bana kendi özg¼r iradesiyle gelecek ve ne kadar istesem de bunu ondan zorla almayacağım. O zamana kadar bu konuda ağzımı kapalı tutacağım ve sessizce bana açılmasını bekleyeceğim.

"Ne düşün¼yorsun?" diye araya giriyor sesi.

Hayallerimin kadını kıkırdayarak bikinisiyle küçük bir dön¼ř yapıyor. Onu tutup kendime çekerek karşılık veriyorum. Onu yanağından öp¼yorum, Boynunu kemiriyor, kıvrılırken ve sahte bir korkuyla kıkırdarken onu bana doğru bastırıyorum. Tanrım, vücudu benimkine karşı çok iyi hissediyor. Sertleştiğimi hissediyorum, o da öyle hissediyor.

"Biraz heyecanlandın mı?" diye mırıldanıyor kulağıma.

"Evet ve hepsi senin sayende," diye cevap veriyorum. Sonra o g¼r bedeni itip elini tutuyorum. "Ama şimdi dikkat dağıtmanın sırası değil," diyorum sırtarak. "Hadi, sana bodrumu göstereyim."

"Ooooh, bodrum," diye kıkırdıyor. "Beni kilitlediğiniz ve esir tuttuğunuz yer orası mı?"

Homurdanıyorum, gözlerimden sıcak hançerler fırlıyor.

"Bundan hoşlanıyor musun, tatlım? Çünkü eğer öyleysen seni memnun etmekten mutluluk duyarım."

Sadece gül¼yor ve ben onu merdivenlerden aşağı indirirken koluma tekrar vuruyor.

mutfağın arkasındaki merdivenler. Ardından karanlık bir koridora girip şeffaf camlı bir kapıya .

"Ohhh," diye nefes alıyor, içeri bakarken gözleri kocaman. "Bu muhteşem."

Gerçekten de öyle. Evimin alt katında tam boy bir havuzum var ve onu yaptırırken hiçbir masraftan kaçınmadım. Su berrak bir akuamarin renginde parlıyor ve altın mozaik karolar havuzun dibinden ısıldıyor. Güverte, birkaç saksı palmyesi ve etrafa serpiştirilmiş yastıklı şezlonglarla tertemiz beyaz beton. İçeri girdiğimizde hava nemli ve ılık.

"Vay canına," diye nefes alıyor Laurie havlusunu bir sandalyeye bırakırken. "Ben sığlıkta yüzerken sen yüzecek misin?" diye gülüyor. "Sanırım kürek çekmekten fazlasını yapamayacağımı söylemiştim."

Başımı sallıyorum ve muhteşem kadının elini tutarak onu suya inen basamaklara götürüyorum. "Bugün olmaz, tatlım. Sana nasıl yüzüleceğini öğretiyorum. yüzün."

Yine de beni şaşırtarak sertleşiyor. "Oh," diyor, sesi kısık. Ona sorgulayıcı bir bakış yöneltiyorum.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. "Su gözünü korkutmasın tatlım. Boğulmana izin vermeyeceğim."

"Um," diyor, bakışlarına karşılık vermiyor. "Sadece biraz korkuyorum."

Derin derin kıkırdıyorum.

"Tabii ki korkuyorsun. Herkes ilk seferinde korkar. Ama yavaş gideceğiz ve sen hazır olana kadar sığ yerden ayrılmak zorunda değiliz. Tamam mı?"

Pürüzsüz dalgalara bakıyor, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmış. Sonra derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor.

"Tamam," diye

mırıldandı. Sırıtiyorum.

"Tamam o zaman," diyorum. "Bir numaralı ders: Suyu basmak."

Laurie utangaç başlasa da çabuk öğreniyor. Çok geçmeden kenara tutunuyor, ayaklarını suya vuruyor ve su sıçratırken gülüyor. Kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum, gölde geçen sonsuz yaz günlerini yeniden yaşıyorum.

Aslında,

Laurie'nin öğrenmek istemediği bir ders dışında şey harika gidiyor: kafasını su çizgisinin altına koymak.

", " diye nazikçe teşvik ediyorum. "O kadar da kötü değil. Ve söz veriyorum saçların ıslakken de güzel görünecek."

Yüzünü bana çeviriyor. "Sorun o değil," diyor. "Bunu biliyorsun."

" zaman ne?" Başımı suyun altına daldırıyorum, nefesimi birkaç saniye tuttuktan sonra tekrar yukarı çıkıyorum. "Gördün mü? Sakin ol. Ve biz hala sığ uç."

Ama Laurie sadece başını sallıyor, gözleri odaklanmamış, omzumun hemen üzerindeki bir noktaya bakıyor. Sonra boğazından bir hıçkırık kopmadan önce hafifçe titrediğini fark ediyorum. Elini ağzına kapatıyor, iri mavi gözleri yaşlarla doluyor. "Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor ve havuzdan dışarı tırmanmaya başlıyor.

"Hey, hey," diyorum, elini tutmadan önce onu takip ediyorum. Güzel sarışın ciddi bir şekilde ağlamaya başlıyor ve kollarımda titreyene kadar onu kendime doğru çekiyorum. Saçlarını okşuyorum ve birkaç dakika boyunca onu susturuyorum, başının üstünü şefkatle öpüyorum ve sonra elinin tersiyle gözyaşlarını silerek uzaklaşıyor.

"Özür dilerim," diye burnunu çekiyor. "Gerçekten çok utandım."

"Utanma," diyorum. "Havuzda ağlamaktan çok daha utanç verici şeyler yaptım, inan bana." Bu onun biraz gülümsemesine neden oluyor ve ben de şaşkınlığıma rağmen ona kendi sırtışımla karşılık veriyorum. Yüzmek onun için gerçekten bu kadar korkutucu mu?

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Laurie bakışlarını indiriyor ve benden kısmen uzaklaşıyor. "Annem bir tekne kazasında öldü," diye mırıldanıyor. "Yaklaşık bir yıl önce. Korkunçtu. Orada değildim ama tabii ki her şeyi duydum. Herkes 'şok edici bir trajedi' deyip duruyordu."

Kahretsin. Bu yüzmelerde daha derin bir şeyler olduğunu bilmeliydim. sadece derin uçtan korkmaktan daha fazla ders. Elini uzattım, tutmama izin verdi ama sanki daha sıkı tutacak enerjisi yokmuş gibi elini gevşek tuttu.

"Özür dilerim," diye homurdanıyorum ve bunda ciddiylim. "Bu çok korkunç. gelenler için çok üzgünüm. Annenin vefat ettiğini biliyordum ama koşulların bu kadar trajik olduğunu bilmiyordum."

"Sorun değil, çünkü sana söylemedim," diyor, elini o güzel yüz hatlarının üzerinde yorgun bir şekilde gezdirerek. "Senden çok fazla sır saklıyor gibiyim."

"Sırların konusunda her türlü hakka sahipsın," diye onu temin ediyorum.

"Herkesin hakkı var." Ama Laurie sadece başını sallıyor, gözlerime bakmıyor.

"Ama ben..." diye başlıyor. Sonra tekrar bana dönüyor ve gözlerinde yeniden yaşlar parlıyor. "Artık senden hiçbir şey saklamak istemiyorum, Tate."

Kendimi tutamayıp kısık bir kahkaha attım. "Bunu çok sık duymuyorum. Ama madem ısrar ediyorsun." Gümüşi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum, sonra elimi yüzünün yan tarafında gezdiriyorum ve o da rahatlamak istercesine avucumun içine sokuluyor. Başparmağım yanağındaki son gzyaşi kalıntısını da siliyor.

Derin bir nefes alıp mavi gözlerinin içine bakıyorum. "Ayrıca, ben de senden bir şeyler saklamak istemiyorum, tatlım. Senin için tamamen orada ve tamamen mevcut olmak istiyorum." Derin bir nefes daha alıyorum ve kendimi uzun zamandır söylemediğim bir şeyi söylemeye hazırlıyorum. "Bilmeni isterim ki

her zaman seninle ilgileneceğim. Bir daha asla sokaklarda yaşamayacaksın." Laurie'nin dudakları aralanıyor ve gözleri açılıyor. "Gerçekten mi?" diye fısıldar.

Başımı salladım. "Evet. Evet. Kesinlikle. İnanılmazsın tatlım," diye homurdanıyorum, kalbim boğazımda. "Seninle tanıştığım için şanslıyım ve hayatımın bir parçası olmayı kabul ettiğin için daha da şanslıyım. Her zaman etrafımdaki en sevecen adam değilim ama benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Bana güvenebileceğini hissetmeni istiyorum ve bu benim yeminim."

Laurie kafasını yavaşça sallıyor, biraz şaşkın görünüyor.

"Ama bunun karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmanın ötesinde bir şeye dönüşmeyeceğini söylediğini sanıyordum. Benim kalacak bir yerim olacaktı ve karşılığında sen de yatağını ısıtacak birine sahip olacaktın."

Başımı hüzünle sallıyorum.

"Evet, ben de ilk başta öyle düşünmüştüm ama sanırım işler değişiyor. İnan bana, kimse bu gelişmeye benden daha fazla şaşıramaz, tatlım."

Kahkahası havada çınlıyor ve o güzel gülümsemesi beni güneş tarafından ısıtılıyormuşum gibi hissettiriyor. O anda, kalbimin derinliklerinde, doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Daha fazla direnemeyerek öne doğru eğilip

Laurie'yi öpüyorum ve dudakları hemen altımdan ayrılıyor, beni
onun tatlılığı. Laurie kollarını boynuma doladı, ben parmaklarımı gezdirirken

ipeksi saçlarının arasından. Ağzının tadı hâlâ biraz şarap gibi ve ben daha fazlasını istiyorum.

Elimle göğsüne masaj yapmaya başladığımda, ağzımın içine doğru biraz inliyor. En zarif göğüslere sahip ve büyüklükleri beni her zaman . Aç bir gülümsemeyle bikini üstünün kumaşını kenara kaydırıyorum ve ağzımı soluk pembe meme uçlarından birine indiriyorum. Şimdiden sertleşmişler ve inlemeleri beni daha sert emmeye teşvik ediyor, diğer elim beline doğru kayıyor.

"Tate," diye fısıldıyor Laurie ve ismimin onun dilindeki sesi beni daha da sertleştiriyor. Elini uyarılmamın kanıtına götürüp mayomun içinden kavırıyor ve ben zevkle inliyorum. Her zaman tam olarak ne yapacağını biliyor ve taşaklarım kalkmaya başladığında sıkıca sıkıyor.

Sonra onu şezlonga sırt üstü uzanacak şekilde konumlandırıyorum ve dizlerini yukarı iterken kalçalarının arasına giriyorum. Tanrım, böyle çok güzel görünüyor, kıvrımları olgun ve tatlı, amcığı şimdiden dumanı tütüyor kumaşı. Göz temasını kesmeden, bikini altının malzemesini yavaşça yana kaydırarak amının pembe çiçeğini ortaya çıkarıyorum. Dudaklarımı yalıyorum, nektarının tatlı ve tuzlu tadını dilimde bekliyorum.

Daha fazla beklemek istemediğim için öne doğru eğilip tam tepesinin ortasına baygın bir öpücük konduruyorum ve eminim ki küçük bir çılgılık atarken sırtı sertleşiyor.

"Ohhhh Tate!"

Mükemmel. O mükemmel. Dilimi yarığı boyunca gezdirip o pembe ıslaklığı yalıyorum ve sonra alt dudaklarını ağzıma alıp nazıkçe emiyorum.

Parmaklarını saçlarıma dolayıp onaylayarak inerken, klitorisine doğru ilerliyorum, önce yavaşça yalıyorum, sonra tam güçle emmeden önce daha hızlı ve daha hızlı. Kalçalarını döndürüyor, nefesi hızlanmaya başlarken kendini ağzıma doğru sürüyor.

Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Sikim dikkat çekmek için can atıyor ve bu yüzden dizlerini düz olana kadar indiriyorum ve sonra kirli bir altmış dokuz pozisyonunda olmamız için etrafında dönüyorum. Laurie hemen ne yapacağını biliyor. mayomdan kurtarıyor ve hemen sert çubuğu emmeye başlıyor, yanakları uzunluğumla şişiyor.

"Siktir," diye inliyorum, gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Onun boğuk emme sesleri benim tek cevabım oluyor ve yenilenmiş bir güçle klitorisini tekrar yalamaya başlıyorum. Sert yumru ihtiyaçla sertleşiyor ve biz birbirimizin tadına baktıkça sularının akışı daha kalın ve kremi hale .

"Mmm," diye inliyor şehre giderken, dilini çevremde döndürüyor. Şaftımdaki damarlar kirli oyundan nabız atmaya başlıyor ve bu sefer dilimi onun kremliğine daldırıyorum, kadınıma hak ettiği penetrasyonu veriyorum. "Ohhh!" diye cevap olarak çığlık atıyor. "Mmmm!"

İşte o zaman işler çığırından çıkıyor. Sıcak kadın nektarı ağzımı dolduruyor. sarsılıyor, amı zevkten kasılıyor. Ağzı kendiliğinden geriliyor ve artan emme gücü çok fazla. Dudaklarının arasında patlıyorum, doruğa ulaşırken ağzını kalın tohumla dolduruyorum.

"Siktir!" diye gırtlaktan feryat ediyorum. "Siktir!"

Kulaklarım yüksek sesle çınlıyor ve görüşüm tam anlamıyla bulanık. zevk roketleri omurgamdan aşağı iniyor. Ama aniden, havayı dolduranın sadece benim körüklerim olmadığını fark ediyorum - başka bir çığlık daha var ve o da Laurie değil.

Kafam karışmış bir halde başımı kaldırıyorum ve dehşetle görüyorum ki en iyi arkadaşım Channing Saint kapıda duruyor, yüzünde şok dolu bir ifade var.

"Ne oluyor lan?!" diye bağıyor. "Ne oluyor lan? Laurie? Bu piçle ne ediyorsun?"

İlk anda ne olduğunu anlayamadığım için neredeyse boğuluyordum. Bu arada aşkım da Channing'i görünce boğuk bir çığlık atıyor ama ne yapabilir ki? Ne yaptı? Ağzı ağzına kadar benimle dolu ve amı hâlâ dilimin altında seğiriyor. Sonunda yutkunuyor ve yüksek sesle nefes almayı başarıyor, "Channing? Her şey yolunda mı? Burada ne yapıyorsun?"

Vücudum nabız atmaya devam ederken bile duruyorum. Bekle, Laurie ve Channing birbirlerini tanıyorlar mı? Bu nasıl olabilir?

8

Tate

Bunun garip bir an olduğunu söylemek büyük bir eksiklik olur. Bunun yerine, aletimi kızımın ağzından çekiyorum ve belime bir havlu sarmadan önce hızla ona bir havlu atıyorum. Laurie oturdu, yüzü kıpkırmızıydı ve havlu bezi göğüslerinin etrafına sarıyor. Ancak hiçbir şey çenesinden aşağı bir miktar meni damladığı gerçeğini gizleyemez, yine de çabucak siler.

"Nasıl girdin lan içeri?" Öfkeyle talep ediyorum. " burada ne işin var? Önce kapıyı çalmak diye bir şey duymadın mı?" Laurie'nin kokusu ve Tadı hala dudaklarımda ve havluyu, hala yarı sert olan aletimin arkadaşım tarafından görünmemesi için ayarlamak için geleni yapıyorum. Yaklaştık ama *o kadar* da değil.

Channing ona verdiğim ve hemen unuttuğum yedek anahtarı uzatıyor. "Bu gece bara gitme planımız vardı, hatırladın mı?" dedi. "Gelmedin ve telefonuna da cevap vermiyordun, ben de bir uğrayayım dedim. Ayrıca kapı camdan, fark etmedin mi? Yani evet, seni sikişirken yakaladım ..."

Sözünü kesiyor ve bakışlarının Laurie'ye kilitlendiğini fark ediyorum.

İkisinin arasına bakıyorum ve ikisinin de sersemlemiş göründüğünü fark ediyorum. *Oh,*

Tanrım, inliyorum. *Daha önce seks yapmışlar* mı? Ama bu pek mümkün görünmüyor.

çünkü Laurie bir süredir sokaklarda yaşıyordu, tam zaman aralığını bilmesem de. Ayrıca, Channing evli ve kesinlikle sadakatsiz bir tip değil. Laurie onun geçmişinden bir kız olabilir mi? Üniversiteden biri? Ya da daha öncesinden?

"tanıyor musunuz?" Açıkça soruyorum. "O silik gözler de neyin nesi? Sakın bana geçmişte takıldığınızı söyleme."

"Aman Tanrım," diye inliyor Channing, ellerini yüzünü örtmek için kaldırıyor. "Bu çok iğrenç."

Tüylerim diken diken oldu.

"O muhteşem bir kız," diye , gözlerimden öfke fişkırmaya başlıyor. "Az önce gördüğün şeyde iğrenç bir şey yok."

Ama Channing araya giriyor.

"Yo, yo, yo. Sakin ol. Bu iğrenç çünkü az önce seni kız kardeşimi sikerken gördüm. Bunu kim görmek ister?"

Otomatik olarak cevap vermeye ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"*Abla?*" Boğuk bir sesle idare ediyorum.

"Ah, evet," diyor Channing, şimdi inanılmaz derecede şaşırmış görünüyor.

"Laurelin, ona söylemedin mi...?"

Laurelin. Kız kardeşi. Channing Saint'in kız kardeşi. Laurie. Düşüncelerim bir kasırga gibi dönerek beni zamandan uzaklaştırıyor. Laurie -Laurelin- bana sadece kardeşinin öldüğünü söylemekle kalmadı, aynı zamanda Hâlâ hayatta olan bir arkadaşımı. Ayrıca bir başka önemli ayrıntıyı da atladı: en zengin ailelerden birinin üyesi olduğunu.

New York'taki aileler.

Konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. Kendimi aptal gibi hissetmekten daha fazla nefret ettiğim bir şey yok ve şu anda lanet olası bir aptal şapkası takıp bir köşede oturmaya zorlanabilirim.

Laurie'nin sesi beni uyandırıyor. "Tate," diye fısıldıyor. "Açıklayabilirim."

"*Neyi* açıklayayım?" Channing şaşkın bir ses tonuyla konuşuyor. "İkinizin arasında tam olarak neler oluyor? Yani, seks yaptığınızı anlıyorum, ama kesinlikle

Kardeşim olduğun gerçeği sürpriz değil mi? Daha önce tanışmadınız mı? Tate, adamım?"

Bacaklarım jöleden yapılmış gibi hissederek belime sarılı havluyu sıkmayı başarıyorum.

"Ne?" Ne olduğunu hala anlayamadığım için .

Ama Laurelin gözlerinde yaşlarla yeniden başlar. "Tate, açıklamam için bana birkaç dakika ver," diye başlar.

Birden göğsümden öfke fişkırdı.

"*Neyi* açıklamak için?" Ona doğru istediğimden daha hızlı dönüyorum ve bir gölge

Güzel yüzünde bir panik ifadesi belirliyor. O anda kalbim biraz kırılıyor ama kendimi çelikleştiriyorum. Bırakayım o da benim kadar boktan hissetsin.

"Kardeşinin hâlâ hayatta olduğunu ve benim *dostum* olduğunu mu? Bu konuda bana yalan söylediğini mi? Ya da belki de ailenin benden daha fazla parası varken bana evsiz olduğun konusunda yalan söylediğini. Nereden başlayacağımı bilemiyorum, gerçekten."

Ses tonumda öfke çatırdıyor ve Laurelin geri çekiliyor, gözleri yaşlarla doluyor. Beni hiç böyle görmemiş, böyle duymamıştı. İstersem gerçek bir pislik olabilirim ve şu anda bunu kesinlikle istiyorum.

"Yo, , yo, belli ki ikinizin halletmesi gereken bir şeyler var," diye yeniden söze başlıyor Channing ve merdivenlere doğru ilerlemeye başlıyor. "Ben sizi yalnız bırakayım."

O zaman şaklatırım.

"Hayır, gerek yok." Avucumu kaldırıyorum ve hem Channing hem de Laurelin donup kalıyor. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. Laurie'nin ailenizle arası hiç bozuldu mu? Aziz klanı topluca terk edip sokaklarda mı bıraktı?"

"Ne?" Channing kesinlikle şaşkın görünüyor ve ses çıkarıyor. "Tabii ki hayır. Kız kardeşim her zaman bir aziz olmuştur, hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Hayır, aile işinde çalışmıyor ama bizden biri olduğu için ona bakıyoruz. Aslında, vakfı buradan sadece birkaç blok ötedeki bir dairenin parasını ödüyor, öyleyse sokaklarda bırakılmakla ilgili bu şeyler nedir? Bir şey mi kaçırdım?"

Laurelin? Taşındın ve bana söylemedin mi?" Laurelin'in göğsü kabarır ve acı dolu bir atar.

"Sadece-" diye söze başladı ve yalvaran gözlerle bana döndü. "Açıklamama izin ver."

Ama kaba bir sesle araya giriyorum.

"Teşekkürler, Chan. Artık gidebilirsin. Bu gece bar için başka bir çek alacağım, tamam mı? Gördüğün gibi bu benim için iyi bir zaman değil," diye alaycı bir şekilde ekliyorum.

"Tate, eğer kız kardeşimi incitecek bir şey yaptıysan..." diye uyarıyor, gözleri şiddetleniyor.

"Hayır," diyor Laurelin çaresizce başını sallayarak. "Hayır. Tate bana zarar verecek hiçbir şey yapmadı. Ben *ona* zarar vermek için her şeyi yaptım."

Kaba bir homurtu çıkarıyorum ve Channing yine ikimize bakmakla yetiniyor.

"Tamam," dedi, sesi hâlâ şaşkındı. "zaman sizi yalnız bırakayım. Hasta la vista, dostum."

Ve böylece gitti. daha sonra ondan azar işiteceğim.

Şu an, umurumda değil. Herkesin gitmesini istiyorum. İstiyorum ki

Herkes dışarı. Yalnız kalmaya ihtiyacım var, böylece bu karmaşayı düşünebilir ve değerlendirebilirim.

Laurelin telaşla, "Tate, çok üzgünüm, olmaması gerekiyordu," diyor. "Bu en kötü durum senaryosu ve benim sadece biraz zamana ihtiyacım var. açıkla."

"Tamam." En boş, en sakın yüzümü toplayarak gözlerinin içine bakıyorum. "Açıkla o zaman."

Laurelin bir an tereddüt eder ve bu kadarı yeterlidir.

"Zaman doldu." Sanki bir hayaletmiş, onu göremiyormuşum gibi yanından geçip gidiyorum. "Bekle!" Laurelin ağlıyor. "Bu son olamaz. Bu son olamaz." Etrafımda dönüyorum, öfke yüz hatlarımı çirkinleştiriyor.

"Öyle," diye törpüledikten sonra sertleşmiş gözlerle onun kıvrımlı formunu aşağı yukarı süzüyorum. Kendimden iğrenmeme rağmen, vücudum tepki veriyor ve aslında o kremi kıvrımların bir havludan başka bir şeye sarılmadığını görünce biraz sertleşiyor. Ama sonra arkamı dönüyorum. "Eşyalarını topla ve çantanı hazırla; ne aldığın umurumda değil. Sadece defol, seni lanet olası amcık."

Onu ne kadar incittiğimi, sözlerimin ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama *umurumda* değil. Umursayamam. Eğer umursamama ya da en ufak bir duygu hissetmeme izin , hayatımda hiç olmadığı kadar yıkılacağım. Bunu göze alamam, özellikle de şimdi.

Mutfığa geri dönüyorum ve hemen bir duble tekila dolduruyorum. Boğazımdan aşağı inerken cehennem gibi yanıyor ama neredeyse hiç hissetmiyorum. Sonra Laurelin'in bodrumdan yavaşça merdivenleri çıktığını duyuyorum. Sessizce ağlıyordu, belli ki sesi bastırmaya çalışıyordu. Güzel. Kapı açıldığında arkamı dönmüyorum. Ayak sesleri bir an duraklıyor ve sonra yaralı bir hayvan gibi yavaşça yukarı doğru ilerliyor.

Bir duble daha dolduruyorum.

İçtikten sonra tekilayı bir kenara bırakıp mutfak masasına sırtım ön kapıya dönük. Nefesimi kontrol etmek, sakın ve dengeli tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Yıllar önce bir tai chi dersi almış ve nefesin ne kadar güçlü olduğunu öğrenmişim. Bu bir güç kaynağı ve şu anda duygularımın kontrolden çıkmasına izin veremem. Şimdi olmaz. Henüz değil. Hiçbir zaman.

Kendimi duvardaki saatin tik taklarına kaptırıyorum, tekilanın şüpheli büyüsunü yapmasına izin verirken sabit bir ritimle nefes alıp veriyorum. Yakında Laurelin gitmiş olacak ve ben de normal hayatıma dönebileceğim. Channing'i tekrar görmek garip olacak ama ona bu konudan kaçınmak istediğimi söylersem beni anlayacaktır. Bir daha asla kız kardeşinden bahsetmeyeceğiz. O benim için ölü olacak.

Birden, sanki büyük ekran bir televizyondaymışım gibi bir anı beynimde yanıp sönüyor. Bir yıl kadar önce. Bir doğum günü partisi. Channing'in kızı. Odada çeşitli arkadaşlar ve ailelerle tanıştırmalar. Muhteşem, ince yapılı bir sarışın.

Parti sırasında yeğeniyle oynamak için beni terk eden bulaşıcı kahkaha.

Laurelin.

Onunla daha önce tanışmıştım ama hatırlamıyorum.

Yumruklarımı masaya vuruyorum ve arkamdan küçük bir nefes sesi geliyor. Arkamı dönmeye bile zahmet etmiyorum. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Homurdanıyorum.

"Bir saniye," diye söz veriyor, sesi titriyor. "Özür dilemek istiyorum. Tate, böyle olmaması gerekiyordu, yemin ederim."

"İstediğin kadar yemin edebilirsin," diyorum gergin bir sesle. "Ama bu oldu. O yüzden git."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. Sonra, belli belirsiz bir "Özür dilerim" sesi duyuyorum ve sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından ön kapı açılıyor ve sonra ciddi, kasvetli bir tıkırtıyla kapanıyor.

Veda etmiyorum. Söyleyemem. şey söylemiyorum.

9

Laurelin

Başka ne yapabilirdim? Ne söyleyebilirdim? Ne de olsa ağabeyim bizi en talihsiz anda yakalamıştı, Tate'in tohumu ağzımdaydı ve amım adamın bakımları yüzünden sarsılıyordu. Channing o bitmek bilmeyen "yo yo yo" larla en kötü halini sergiliyordu ama bu kardeşimin suçu değil. Benim suçum.

Tate'in evinden son kez ayrılmamın üzerinden aylar geçti. Channing özür dilemek ya da neler olduğunu sormak için en az on iki kez aradı ya da bu ikisinin bir kombinasyonunu yaptı ama ben hiç cevap vermedim ve sonunda kardeşim aramayı kesti. O zamandan beri onunla konuşmadım. Yapraklar dallarından düştü ve günler artık erken kararıyor. Her şey soğuyor ve çoraklaşıyor, sanırım uygun bir şekilde.

Ama başka ne *diyebilirdim* ki?

Her gün bu soruyla kendime işkence ediyorum. Duş alırken ve dişlerimi fırçalarken aklımdan çıkmıyor. Parkta yürüyüş yaparken, barınakta gönüllü çalışırken ya da Toodles ile oynarken zihnimi işgal ediyor. Öğleden sonra uyandığımda ve uykuya dalmadan önce, genellikle sabahın erken saatlerinde kendimi hırpalıyorum. Uykusuzluktan, işkenceden uyuyorum ama bu sorudan, kendime sormaktan vazgeçemediğim, vazgeçmeyeceğim sorudan bulabildiğim tek rahatlama bu.

Başka ne diyebilirdim ki?

Bilemiyorum. Kekeleyerek saçmalamak yerine kelimelerimi daha etkili kullanabilirdim sanırım, ama bu bir fark yaratır mıydı? Hayatımdan sıkıldığımı ve farklı bir şey yapmak istediğimi itiraf etseydim, skandal bir şey, tamamen beklenmedik bir şey, Tate anladın mı? Bana acır mıydı, yoksa aptal olduğumu mu düşünürdü? Bu onun acısını hafifletir miydi? Her şeyi yoluna koyar mıydı?

Sonra tekrar, izin vermeye çalışıyorum. Tate bana tek kelime şansı vermedi, bu yüzden gerçeği hazırlamış olsaydım bile bir önemi olmazdı. Nedense bu beni daha da kötü hissettiriyor, sanki suçu hak etmeyen bir kurbanın üzerine yıkmaya çalışıyormuşum gibi.

Banyo aynasında kendime bakıyorum ve son on dakikadır dişlerimi fırçalamaya çalıştığımı fark ediyorum. Diş fırçasını yarım yamalak daireler çizerek hareket ettiriyorum ve sonra vazgeçiyorum. Zaten bugünlerde etkilemem gereken kimse de yok. Birden bir ses düşüncelerimi böldü.

"Heyyyy Laurie!"

Rachel parke zeminde kayarken neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Çoraplarını çıkarıp banyo kapısının önünde durdu. İki parmak silahını bana doğrulttu, gülümsemesi genişti.

Arkadaşım bariz bir neşeyle "Yeni bir TikTok dansı öğrendim!" diyor.
"Görmek ister misin?"

Doğrusu kendimi yere atıp ölmeyi tercih ederdim. "Elbette."

Dikkatli seyirciyi oynayarak oturma odasındaki hırpalanmış kanepemize oturuyorum ve ona başlaması için işaret ediyorum. Ama en iyi arkadaşım dönüp dururken ve dönüp dururken, odaklanamıyorum. Soru hâlâ kulaklarımda çınlıyor ve kovamadığım bir sinek gibi vızıldıyor. Tek istediğim sessiz olması ve açıkçası her şeyin sessiz olması. Ben hiç bu kadar depresif hissetmemiştim. Hiç bu kadar yalnız, suçlu ya da utanmış hissetmemiştim.

"İzliyor musun ki?" Rachel bir dans hareketinin ortasında kollarını başının üzerine atarak donup kalıyor.

Başımı salladım.

İç çekiyor. "Hayır, değilsin. Al bakalım." Kedi ağacına doğru yürüyor, sitemle miyavlayan ve uyuyan Toodles'ı kucağına alıyor ve kucağıma bırakıyor. O da Şaşkınlıkla bana bakıyor ve sonra rahatça kalçalarımın yerleşip uykuya dalıyor. Başını parmağımla okşuyorum, tepesinden tatlı küçük pembe burnuna kadar. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor ama çok az.

"Yardıma oldu mu?" Rach yere oturarak soruyor. "Biraz."

"Hayır, olmadı," diyor Rachel. Kahverengi gözleri sıcaklık ve endişe dolu ve ağlamak istememe neden oluyor, bu yüzden bakışlarından kaçınmaya çalışıyorum. "Hey," diyor arkadaşım usulca. "Bana bak, tamam mı?"

Yapıyorum ve bu sefer burnumu

çektığım duyuluyor. "İyi misin?"

Başımı hayır anlamında

salladım. "Yardım

edebilir miyim?"

Başımı yine hayır anlamında salladım.

"Tamam. Bu mantıklı, ama senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum."

. Bunu bana söyleyen son kişi beni hemen evinden ve hayatından sonsuza dek
. Bu düşünce hemen gri bir bulutu geri getiriyor.

Ama benim kankam farklı. Rachel hayatımda ve tartışmalarımıza ve
aptalca kavgalarımıza rağmen, biliyorum ki o asla
Beni terk et. İyi ya da kötü, birbirimize yapışıp kaldık.
Gerçek arkadaşların öyle olması gerekir. Ruh halimdeki değışikliği hissediyor
ve başını bir yana eğiyor.

"Aklımdan geçenler hakkında benimle konuşmak ister misin?"

İç çekiyorum, uykusunda mırıldanırken Toodles'ı okşuyorum. "Yeni bir şey
değil," diye iç geçiriyorum. "Hep aynı şeyler. 'Başka ne söyleyebilirdim?' Ne
'? 'Neden en başta yalan söyledim ki?'"

"Bunlar cevaplanması imkânsız sorular," diye teselli ediyor Rachel.
"Düşünmeye devam edersen ve kafanın içinde dönüp durmalarına izin verirsen
kendine işkence etmiş olursun."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Terapistinden ders mi alıyorsun?" Gülüyor. "Belki.
Ama yanılıyor muyum?"

Tekrar iç çekip koltuğa yaslanıyorum. "Hayır. Ama onları nasıl yok
bilmiyorum. Tate benim için çok şey ifade ediyordu Rachel. Sanırım...
Sanırım.

düşün..." Bir nefes verdim, gözlerimi kapattım, ona bakamadım bile. "Sanırım
ona aşık oluyordum."

Rachel kalkıyor ve kanepede yanıma oturuyor. Başımı omzuna yaslıyorum, o
da bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Biliyorum," diyor sessizce. "Ama sorun değil tatlım. Eninde sonunda
hayatına devam edeceksin. Bunların hepsi bir gün dikiz aynasında olacak,
söz veriyorum."

Ama ben ikna olmadım. Hayat, çocukken inandığım gibi gökkuşadı, güneş
ışığı ve kelebekler değildir. Hayat bazen karnınıza yumruk atar, sizi tekmeler.
ve sizi yerde kıvrandır ve çaresiz bırakır. İşlerin sihirli bir şekilde düzelmediği
durumlar da olmalı ve bence bu onlardan biri olabilir.

Sonra Marla'yı düşündüm. Artık onu her hafta sonu barınakta görüyorum.
Her şeye rağmen, kendimi oraya sürüklemeyi başarıyorum çünkü
Yapmasaydım daha kötü olurdu ve birden suçluluk duygusu kapladı içimi.
Marla bir kadın.

her şeyini kaybetti: kocasını, işini ve sonunda evini. Ancak yine de tanıdığım en nazik, en pozitif, en belalı insanlardan biri. Evsizler topluluğundaki pek çok insan böyle: güçlü, kuvvetli ve içinde bulundukları korkunç koşulların mutluluklarını belirlemesine izin vermek istemiyorlar. Ben neden öyle olamıyorum?

Birdenbire, tam bir aptal olduğumu fark ettim. Elbette duygularım geçerli ve üzgün olmam sorun değil. Ama insanlar tüm hayatlarını alt üst edip devam edebiliyorsa, ben de bir adamın beni terk etmesini atlatabilirim, değil mi?

Kendimi biraz daha iyi hissediyordum ki birden midem guruldamaya başladı. Kaşlarımı çatıyorum. Tuhaf bir şey mi yedim? Son birkaç gündür ara sıra midem bulanıyordu ama kayda değer bir şey değildi. Umarım midemde bir sorun yoktur.

Ya da belki.

"Oh, Tanrım." Toodles'ı çılgınca kucağımdan alıp Rachel'ın kucağına bırakıyorum. Elim karnıma bastırarak banyoya koşuyorum ve midemdekileri tuvalete boşaltmadan önce kapıyı yarıya kadar kapatmayı başarıyorum. Boğazım hemen acıyor ve dilim zımpara kağıdını andırıyor. Birkaç kez öğürüyorum, mideme kramp girene kadar tüm vücudum kasılıyor. Sonra, her şey sakinleşmiş gibi görüldüğünde, alnımı serin tuvalet kapağına yaslayıp zor nefes alıyorum.

"Laurie?" Rachel kapıyı hafifçe çalıyor. "İyi misin, dostum?"

Başımı sallıyorum ve sonra beni göremediğini fark ediyorum.

"Evet, sanırım öyle," diyorum.

"İçeri girebilir miyim?" Cevap vermeyince kapıyı iterek açıyor ve odaya eğilip endişeyle bana bakıyor. İğrenç bir şey görmek zorunda kalmasın diye sifonu çekiyorum ama yine de başka bir şey yapacak enerjim yok. Kamyon çarpmış gibi hissediyorum ve midem yine rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyor.

"Laurie..." Rachel fısıldıyor ve ben gözyaşlarına boğuluyorum.

"Biliyorum!" Ağlıyorum. "Biliyorum. Ama, ah, Tanrım, ben ne yapacağım *Hamile misin?*"

Bir süre sessizce ağlıyorum, hala çok fazla kötü karar vermiş bir Disney prensesi gibi dramatik bir şekilde tuvaletin üzerinde sallanıyorum.

"Laurie," dedi Rachel bir süre sonra, "ona söylemelisin. Tate'le aylardır konuşmuyorsun ve çok iyi şartlarda ayrılmadığınızı biliyorum ama bunu bilmeyi hak ediyor."

"Ama ona pek konuda yalan söyledim!" Ağlıyorum. "Hamile olduğum için beni affedeceğini sanmıyorum."

"Ne olursa olsun bilmeyi hak ediyor," diye yineliyor Rach nazik bir ses tonuyla. "Umduğun gibi dramatik bir makyaj olmayabilir ama belki yine de çocuğunla ilgilenmek isteyecektir. *Onun çocuğuyla*. Başka biriyle yatmadın, değil mi?"

Kendime rağmen homurdanıyorum. Bırakın bir başkasını yatağa davet etmeyi, kendimi yataktan zar zor dışarı atabildim.

"İşte böyle," diyor Rachel nazikçe. "O zaman onun olmalı. Belli ki ona aşıksın ve yaptığın şey o kadar da kötü değil. Evet, ona yalan söyledin ama bunun iyi bir nedeni vardı: Bir kez olsun zengin bir kız gibi davranılmasını istemedin. Bu çok mu kötü? Birinin Bayan Para Çuvalı olarak değil, gerçek seni tanınması için bir şans istedin. Bu sadece çok sıra dışı bir şekilde . Değil mi?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"Laurie," diyor Rachel, elimi tutup sıkarak. "Git konuş onunla. Kim bilir neler olacak?"

Omuzlarım çöktü.

"Beni reddedecek, olan bu. Bana gitmemi ve bir daha geri dönmememi söyleyecek, birkaç lakap da takacak. Bundan eminim."

"Laurie," diyor Rach makul bir ses tonuyla. "Bunun olmayacağını biliyorsun. *Bu onun çocuğu*. Ayrıca, bebeğinin babasını hiç tanımaması gibi bir alternatif de var. Bunu istemezsin, değil mi?"

Acı kalbime saplanıyor ve gözlerimden bir kez yaşlar akıyor. Ama arkadaşım haklı ve başımı tuvaletten kaldırmadan önce derin, ürpertici bir nefes alıyorum.

"Tamam," diye fısıldadım. "O zaman onunla konuşurum."

10

Laurelin

Tate'in kapısında dururken, kendimi bir rüyanın -ya da bir kâbusun- içindeymişim gibi hissediyorum.

Soğuk, fırtınalı bir gün ve ben kışlık montuma sarınmışım, kapüşonum dönen kara karşı yukarıda. İki pozitif hamilelik testinden sonra hemen aynada bir şişlik olup olmadığını kontrol ettim ama henüz bir şey yok. Kışlık montum normalden biraz daha dar olsa da hâlâ üzerime tam oturuyor. Vücudumdaki her şey birazcık şişmiş ve şişkin görünüyor.

Botlarımı basamaklara vurarak kendimi sıcak tutmaya çalışıyorum. Sevgilimin evinin içinin çok daha sıcak olduğunu hayal ediyorum ama yine en kötüsüne hazırlıklıyım: kapıyı yüzüme kapatacak ya da hiç açmayacak. Yaptığım onca şeyden sonra, bana zaman ayırırsa şok olacağım. Ama kendim için değilse bile doğmamış çocuğum için umut besliyorum.

Derin bir nefes alıyorum, sonra soluk beyaz bir bulut halinde ağzımdan çıkışını izliyorum. Hamile olduğumu henüz tam olarak anlayabilmiş miydim bilmiyorum. Her zaman anne olmanın hayalini kurmuştum ama yirmi dokuz yaşıma geldiğimde zamanımın tükenip tükenmediğini merak etmeye başlamıştım. Yumurtalarımı dondurmaya ciddi ciddi düşünmüştüm ama artık buna gerek kalmadı çünkü yaklaşık sekiz ay sonra anne olacağım. Kalbim aynı anda hem sevinçle yanıyor de bebeğimin bir babası olmayabileceği korkusuyla titriyor.

Henüz hiçbir şey bilmiyoruz, kendime hatırlatıyorum. Zili çal, Laurelin. Sadece zili çal. Kim bilir neler olacak?

Derin bir nefes daha alarak, sahip olduğum tüm cesareti topluyorum ve zili çalıyorum.

Kapı hemen açılıyor ve korkum daha da artıyor çünkü çerçevenin içinde hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri duruyor. Uzun ve koyu renk saçları, bronz teni ışıltılı yeşil gözleriyle yüksek elmacık kemikli bir yüzü çerçeveleyiyor. Tanrım, zümrüt yeşili kılıf elbisesine bakılırsa bu kesinlikle yeni bir hizmetçi değil. Tate çoktan hayatına devam etti mi? Yeni bir sevgilisi mi var? Depresif dönemimde bunu hiç düşünmedim bile ve kalbim ayaklarıma düştü.

Ama kadın bana sadece kibarca gülümsüyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

İçimdeki tüm rüzgâr söndü. Elimi uzatıyorum ve basamaklardan düşmemek için korkulukları tutuyorum. "Hayır," diye kekeleyorum, gözlerim kocaman ve fincan tabağı gibi yuvarlak. "Hayır, yapabileceğini sanmıyorum."

Merdivenlerden aşağı olabildiğince hızlı koşmaya başladığımda Tate'in sesini duyuyorum

Evin bir yerinde "Kim o, Esmerelda?" diye soruyor. Bir şekilde bu her şeyi daha da kötüleştiriyor ve hıçkırıklarımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Ne yazık ki yeterince hızlı hareket edemiyorum ve farkına bile varmadan Tate'in iri cüssesi ben daha alt basamağa gelmeden kapıda dikiliyor.

"Laurelin?" diye alçak bir hırıltı geliyor.

Kaskatı kesildim ve tamamen arkamı döndüm. İşte . Eski sevgilim her zamanki gibi muhteşem, ancak saçları hatırladığımdan biraz daha uzun ve dağınık ve gözlerinin altındaki torbalar biraz daha koyu. Sertçe yutkunuyorum.

O da uyumakta zorlanıyor mu?

Bütün bir konuşmayı hazırlamış olmama rağmen ne diyeceğimi bilemiyorum. Sonunda, "Merhaba." diye mırıldanmayı başardım.

Kara kaşları aşağı iner ve ifadesi aniden uğursuzlaşır. "Burada ne yapıyorsun Laurelin? Hava soğuk. İçeri gelmek ister misin?"

"Hayır, değil," diye kekeleyerek elimi salladım. "Meşgul olduğumu görüyorum. Hiç sorun değil! Sana iyi eğlenceler."

Kaşlarını kaldırıyor. "İç mimarımla eğlenmekten mi bahsediyorsun?"

Oh. Tüm endişem ve kıskançlığım bir balon gibi sönüyor. Birdenbire, her şeyin yoluna girme ihtimali beliriyor--kabul etmek gerekir ki çok fazla değil, ama en azından var. Yutkunuyorum. "Sanırım içeri gelebilirim."

Dudaklarında bir gülümseme mi beliriyor? "Daha heyecanlı görünmeye çalış, olur mu?" soruyor kuru bir ses tonuyla.

Sonra yakışıklı adam beni içeri aldı ve Tate'in sözüne sadık kaldı, Esmerelda, suçlu derecede güzel iç mimar, görünüşe göre ölçümler yapıyor ve küçük bir not defterine öfkeyle notlar alıyor. İçeri girdiğimde bana göz kamaştırıcı bir gülümseme ve küçük bir el sallıyor, ben de kendimi aptal gibi hissederek bu jسته karşılık veriyorum.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," diyor Esmerelda kesin bir ifadeyle, giyiyor ve not defterini cebine sokuyor. "Yarın tekrar geleceğim, Bay Connor."

"Teşekkürler. İyi çalışmalar ve iyi geceler Esmerelda," diyor Tate ayrılırken. "Sonra konuşuruz."

İç mimar bana kez daha gülümsüyor ve çıkmadan önce kapıyı tıkırdatıyor. Birdenbire ev çok durgun ve sessiz bir hal alıyor ve ben hareket edemiyorum. Sadece Tate'e bakıyorum, dudaklarım titriyor. Tanrım, şimdi ne yapacağım?

Ama konuşmam gerektiğini biliyorum çünkü burada bir görev bulunuyorum ve zaman çok önemli. Ne yazık ki, hazırladığım konuşmaya başlayamadan Kelimeler ağzımdan . "Hamileyim," diye fısıldıyorum önsöz olmadan. Aman Tanrım. Az önce bunu ben mi yaptım?

Tate'in kara kaşları iniyor ve bronz elmacık kemiklerine sert bir kızarıklık geliyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor çünkü bu, sevinçten havalara uçan bir adamın ifadesi değil. Dürüst olmak gerekirse, şu anda her şeyi söyleyebilir ya da şey söylemeyebilir ve hangisinin daha kötü olacağından emin değilim: öfke ya da ilgisizlik. İkisi de beni sonsuza kadar rahatsız ederdi.

Ama sonra kendini toplar gibi oldu ve daha dik durdu. Ne kadar büyük olduğunu ve odadaki tüm alanı kapladığını unutmuşum.

"Sana göstermem gereken bir şey var," diye homurdanarak üst kata doğru yürümeye başladı. Tamamen hazırlıksız yakalandım. Birden aklıma Tate'le tanıştığım ilk gün geldi; çantalarımı yerden alıp onu takip edeceğimden emin bir şekilde parktan çıkmıştı. Elbette o zaman da onu takip etmiştim ve elbette şimdi de takip edeceğim.

Merdivenlerden sessizce ikinci sahanlığa çıkıyoruz, boş odayı geçiyoruz, hatta saatlerce seviştığımız ana yatak odasını bile geçiyoruz. Gözlerimi parke zemine kilitliyorum, yürürken sırtındaki kasların kaymasını izlememeye çalışıyorum, ellerine bakmamaya çalışıyorum, onları tutabilmeyi diliyorum. Bana gösterecek neyi var?

Sonunda koridorun sonundaki bir kapının önünde duruyoruz. Yanılmıyorsam misafir yatak odalarından biri. Birkaç tane var. şehir evi çok büyük. Birden kendimi aptal ve endişeli hissederek kaşlarımı çatıyorum.

Belki de burada bir şey unuttum ve Tate eşyalarımı uygun olduğu için bu alana sakladı? Kalbim sıkışıyor.

Ama sonra kapıyı açıyor, bakmam için başıyla işaret ediyor ve gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor çünkü burası kayıp eşyalarımın yığıldığı yalnız bir misafir odası değil. yerine bir çocuk odası, hem yeni bir çocuk odası. Oda soluk sarıya boyanmış ve büyük cumbalı pencerenin altında beyaz bir beşik duruyor. Duvarlarda birkaç dans eden hayvan resmi var ve bazıları da henüz asılmamış halde yerde duruyor. Odanın henüz bitmediği çok açık, ancak sallanan sandalye, büyük oyuncak sandığı ve köşedeki doldurulmuş zürafa bu alanın amacı hakkında hiçbir şüphe bırakmıyor. Burası bir çocuk odası.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne...? Nasıl...?"

Sanki duygularını henüz bana gösteremiyormuş ya da göstermek istemiyormuş gibi suratsızca gülümsüyor.

"Deli bir adam gibi biliyorum ama geri döneceğini biliyordum, Laurelin," diye hırılıyor şiddetle. "Geri döneceğini ve bu sefer işler farklı olacak. Ne de olsa her zaman koruma kullanmadık ve ben Memnun oldum." Elimi avuçlarının içine alıyor, gözleri gözlerime parlıyor. "Seni aramalıydım," diye mırıldanıyor. "Yaptığım iğrenç davranışlar ve söylediğim korkunç şeyler için özür dilemeliydim ama çok gururluydum ve bunu şimdi anlıyorum. Özür dilerim, Laurelin. Hayatımdan çıkıp gitmene izin verdiğim ve sana açıklama şansı vermediğim için özür dilerim."

Kafamda prova ettiğim tüm senaryoların hiçbirisi şu anda yaşadığım inanılmaz gerçekliğin yanına bile yaklaşamıyor. Başım dönüyor ve gözlerimden akan yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

"Rüya mı görüyorum? Ciddi misin sen?" Fısıldıyorum.

Sonunda Tate gülüyor, ancak sesi daha çok havlamaya benziyor.

"Kesinlikle hayır," diyor. "Bu gerçek hayat. Bu *bizim* hayatımız ve bir daha gitmene izin vermeyeceğim."

Başımı iki yana sallıyorum, önümüzde duran manzara karşısında tamamen şaşkına dönmüş ve hâlâ inanamıyordum. "Yani iç mimarla birlikte üzerinde çalıştığınız şey bu muydu?"

"Sadece bu değil," diyor Tate, çocuk odasını göstererek. "Tüm evi yeniden yapıyorum çünkü senin beğenmeni ve doğacak çocuğumuzun güvende olmasını istiyorum. I

Bebeklerimizin büyümesi için iyi bir yer olması için şeyi çocuk korumasına istiyorum." Dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor.

"Buranın *bizim* evimiz olmasını istiyorum, tatlım. Burada benimle yaşamayı ve çocuklarımla birlikte tekrar tekrar büyümeni istiyorum."

Ona bakıyorum, hâlâ şoktayım.

"Ama emin misin, Tate? Gittiğimde bana çok kızmıştın." İç geçiriyor ve yere bakıyor, aniden yorgun görünüyor.

"Kızgındım," diye itiraf ediyor. "Kim ki? Aşık olduğum kız Parkta bedava sandviç yiyen evsiz kimsesiz, aslında New York'un en zengin kadınlarından biri. Sadece bu da değil, sen benim en iyi arkadaşımın kız kardeşisin ve daha önce tanışmıştık. Neden bana söylemedin Laurelin? Bu maskaralık niye?"

Derin bir nefes alıyorum ve sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

"Sanırım ismimden dolayı," diye başlıyorum yavaş bir ses tonuyla. "Aziz. Bu isim gittiğim her yerde peşimi bırakmıyor."

Başını bana çeviriyor, mavi gözleri çok yoğun.

"Ama neden?"

Biraz üzgün bir şekilde omuz silkiyorum.

"Çünkü herkes benim kim olduğumu hemen biliyor. Herkes benim milyarder bir erkek kardeşe ve yüklü bir güven fonuna sahip bir Saint Productions Azizesi olduğumu biliyor. Herkes her yıl Siyah Beyaz Balo'ya ev sahipliği yaptığımı biliyor, kadınların bin dolarlık elbiselerle dolaştığı bir yer. Hayatımda hiç gerçek bir işim olmadığını ve ağzımda gümüş bir kaşıkla doğduğumu herkes . Boğazıma tıklmış desek daha doğru olur. Sanırım bundan uzaklaşmak ve değişiklik olsun diye gerçek ben olmak istedim."

Tate düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Ama hayatın ille de kötü değildi," diyor mantıklı bir ses tonuyla. "Sen sadece zenginsin."

Hiç de kadınsı olmayan bir şekilde homurdanıyorum.

"Bir sanat galerisinde çalışıyordum ve bu kesinlikle anlamsızdı," benim sözlerim. "Sadece servetleriyle hava atmak isteyen yeni paralı Çinli milyarderlere yüksek fiyatlı sanat eserleri satıyordum. İş dünyasının kodamanlarından bahsetmiyorum bile."

Eski SSCB," diye ürperiyorum. "Bazılarının bizi kara para aklamak için kullandığından eminim. Ama haklısın," diye devam ediyorum. "Bunlar kendi başlarına 'kötü' şeyler değil, ama benim istediğim bu değil. "Ben daha çok bu kurumla çalıştım.

sözde zengin ve güçlülerle takılmaktansa evsiz kalmayı tercih ederim. Eski hayatım anlamsız bir durumdu ve siz, evsiz bir kimsesiz olduğumu varsayarak, bana yeni bir varoluş biçimine bir bakış attınız."

Tate hala düşünceli.

"Ama ben zengin bir adamım Laurelin. Seninle birlikte olmak istiyorum ama sen yoksulluk içinde yaşamak istiyorsun diye bu evden, şirketimden ve işimden vazgeçemem. Aradığın şey bu mu tatlım?"

Başımı sallıyorum ve birden dudağım titriyor. Belki durumdan, belki de hamile olduğumdan ve hormonlarımın ışık hızıyla üzerime hücum etmesinden, ama aniden savunmalarım parçalanıyor ve gözlerim yaşıyor.

"Yoksulluk içinde yaşamak istemiyorum," diyorum perişan bir sesle. "Sorun değil. Sadece bir kaçışa ihtiyacım vardı ve bunu seninle buldum, Tate. Seninle olmayı sevdim ve hissetmek istediğim şeyleri hissetmeme yardımcı oluyorsun. Sana aşığım ve bebeğini doğuracağım için çok mutluyum. Sanırım aşkın yaptığı da bu - her şeye yeni bir ışık tutuyor ve şimdi burada, bizim için yeniden tasarladığın bu güzel evde yaşamak ve birlikte olmak istiyorum."

Son kısım sesimin kesilmesiyle sona eriyor ve aniden hıçkırıklar ciddi bir şekilde başlıyor. Neyse ki, erkeğimin güçlü kolları beni sarıyor ve bedenimi sert göğsüne doğru çekiyor. Tate büyük elini nazıkçe çenemin altına yerleştiriyor ve yüzümü ona doğru eğiyor. "Geri döndüğün için teşekkür ederim," diye fısıldıyor kısık sesle. "Ben de bunu istiyorum ve seni seviyorum Laurelin. Zengin ya da fakir, her halinle."

Sertçe yutkunuyorum, hâlâ konuşmakta zorlanıyorum. "Beni affettiğin için teşekkür ."

Başını sallıyor. "Nasıl yapmayayım? Sen çocuğumun annesisin ve taptığım kadınsın. Ama artık yalan yok," diye homurdanıyor, "yoksa o güzel küçük saklanırsan bir hafta oturamazsın." O zaman

koluna vuruyorum ve o da gülüyor.

"Bir kızın derisini bronzlaştırmanın bir şey olduğunu bilmiyordum," diye yarı gözyaşı yarı kahkaha idare ediyorum. "Bu neyi gerektiriyor, söyler misiniz?"

O da kıkırdıyor ve birdenbire yeni çocuk odasında birbirimize sarılarak doyumsuzca öpüşmeye başlıyoruz. Kısa süre sonra ellerimiz her yerdeydi ve kadının bir kez daha geri kazanan bir erkeğin açlığıyla kıyafetlerimi yırtıyordu. Tate orgazm anında hırlıyor ve kükrüyor, hatta o mavi gözleri benimkilere parlıyor.

"Her zaman," diye söz veriyor. "Beni bir daha asla bırakma, Laurelin. Seni seviyorum." Kendimi doruğa ulaştırmaya başlarken bile gözyaşlarıyla gülümsüyorum.

"Evet, ben de seni seviyorum, Tate Connor" diye yemin ediyorum. "Her zaman." Ve bu sözlerle birlikte hayatımız başlıyor.

Sonsöz

Tate

Sekiz ay sonra.

"Tamam baba," diyor Rachel, bana ciddiyetle bakarak. "Sakin olmana ihtiyacım olacak."

"Sakinim," diye yalan söylüyorum.

Birinci kattaki boş oda bir ev doğumcusunun rüyasına dönüştürülmüş. Işık alçak ve rüya gibi; surround ses hoparlörlerinde yumuşak, pırıltılı bir müzik çalıyor; ve pencerelerde beyaz perdeler dalgalanıyor. Yatıştırıcı olduğu söylenen lavanta esansiyel yağları havada dolaşıyor. Yersiz olan tek şey odanın ortasındaki devasa şişme havuz ve içinde kanlı bir çığlık atan muhteşem kız arkadaşım Laurelin.

"Bu çok kötü acıtıyor!" Laurelin çığlık atıyor. *"Aman Tanrım!"*

Arkadaşı Rachel cesaretle başını sallıyor. "Eminim," der, sesi düzdür. "Ama sorun değil Laurie. Eben olarak, bunu atlatacağından ve çok güzel bir bebeğin olacağından %100 emin olduğumu söyleyebilirim!"

"Doğru," diye homurdanıyorum, sesim hafifçe titriyor. "Sen bu kadar ateşliyken ve ben bu kadar ateşliyken, nasıl olur da muhteşem bir bebek olmaz?"

"Bebeğimin ne kadar ateşli olduğu umurumda değil!" Laurelin bağılıyor. "Sadece bu şeyin çıkmasını istiyorum!"

Bağırış üzerine Channing kafasını kapıdan içeri uzatır. Karısı Jolene evde kız bebekleriyle birlikte, ama o da eşini kontrol etmek için uğramaya karar verir.

Kız kardeşim. Kollarında altı ay önce bizimle yaşamaya gelen kız arkadaşımın tekiri Toodles var. Hiçbir zaman bir kedi insanı olmadım, ama bu yaramaz tüy yumağı için bir istisna .

"Burada her şey yolunda mı?" Toodles kendi endişesiyle miyavlarlarken Channing soruyor.

"Her şey yolunda görünüyor mu?" Laurelin gürlüyor. "Vajinamdan koca bir insan bebeği çıkarmak üzereyim!"

Hakkını yemeyelim, Channing hemen kapıyı kapatır ve ortadan kaybolur.

Laurelin kutsanmıştı - ve tamam, ben de kutsanmıştım - nispeten sorunsuz bir hamilelikle. Geçtiğimiz sekiz ay mutluluktan başka bir şey değildi. Karnının, göğüslerinin ve ayak bileklerinin büyümesini izlemek bir zevkti ve bebeği ona ben koyduğumu bilmekten zevk alıyordum. Daha da iyisi, hamile kadınlar azgındır ve Laurie bana görevimi iki kez yaptırdı. günde üç kez.

Ama şu anda kız arkadaşım ele geçirilmiş gibi görünüyor.

"Senden nefret ediyorum!" Laurelin bana doğru bağırıyor, yüzü pancar gibi kızarmış ve eforla berbat olmuş. "Bunların hepsi senin suçun!"

Başımı salladım. "Haklısın," diyorum dostça. "Bunu kesinlikle ben yaptım."

"Tamam Laurie," diyor Rachel, kollarını suyun içinde Laurelin'in bacaklarının arasına yerleştirerek. "Zamanı geldi. Şimdi ıkınman gerekecek. Hazır mısın?"

"Hayır!" Laurelin bağırır ama yine de ıkınmaya başlar.

Güzel kız arkadaşımın çocuğumuzu görüntüsünü asla unutmayacağım; yüzü acı ve konsantrasyonla iki büklüm olmuş, saçları ter içinde alnına yapışmış, arka planda rahatlatıcı bir arp müziği çalıyor. Rachel derin bir çömelme pozisyonunda, elleri Laurelin'in bacaklarının arasında, cesaretlendirici sözler mırıldanıyor. Bu sırada ben de şişme havuzun arkasında diz çökmüş Ellerimi Laurelin'in omuzlarına koyup hafifçe masaj yaparken suyun kanla kırmızıya dönüşmeye başlamasını izliyorum. Bu kolaylıkla bir korku filmi sahnesi olabilirdi.

Hiçbir zaman dindar bir adam olmadım ama kendimi hararetle dua ederken buluyorum. *Lütfen bu iş iyi gitsin. Lütfen bu işi çabuk bitirelim. Lütfen Laurelin'in*

Tamam. Lütfen bebeğimiz sağlıklı olsun. Lütfen...

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, delici bir bebek feryadı havayı yarıyor ve Rachel, Laurelin'le bana bakarak, "Bir oğlan!" diye bağırıyor.

Laurelin gözyaşlarına boğuldu ve çaresizce ben de ağladım.

Rachel bebeği Laurelin'in kollarına bırakır ve muhteşem kadın Onu göğsüne yakın bir şekilde kucaklar, gözyaşları onun mükemmel vücuduna sıçrar.

küçük yüz. Gözlerini kapatıyor, biraz öksürüyor ve sonra ikimize bakıyor. Gözlerim kalıcı olarak akma riski taşıyor gibi görünüyor ve elimi çok az etkili olacak şekilde üzerlerine siliyorum. Potansiyel olarak hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutluyum ve olmayı umduğumdan daha mutluyum.

Bu mükemmel yapbozun sadece bir parçası eksik, ama ben zamanımı bekliyorum. Şu anda ailemizin en yeni üyesine odaklanmış durumdayız ve Laurie'yle birlikte yarattığımız bu güzel eseri hayranlıkla seyrediyoruz.

"O muhteşem," diye nefes alıyor.

Dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Ve tıpkı annesine benziyor."

Daha sonra, Rachel ve Channing mutfakta sohbet ederken, Laurelin'i kendime yakın tutuyorum. Küçük sarı bir battaniyeye sarılmış olan oğlumuz uykulu gözlerle bize bakıyor ve ardından hiç beklemediğimiz bir anda şiddetli bir şekilde hışırtıyor. Hazırlıksız yakalanan Laurelin ve ben ve sonra bu gece sekizinci kez ağlayana kadar gülüyoruz.

"Senden nefret ettiğimi söylediğim için özür dilerim," diyor Laurelin burnunu çekerek. "Ağzımdan öyle çıktı ama öyle demek istememiştim."

"değil," diye onu temin ediyorum ve yanağından öpüyorum. "Ne de olsa benim hatamdı."

Gülümsüyor. "Ama bak ne ." Annesinin kollarında uykuya dalmış olan güzel oğlumuza tekrar bakıyoruz. "Muhteşem, değil mi?"

İşte o an geldi. Bunu hissedebiliyorum ve boğazımdaki yumruyu geçip sertçe yutkunuyorum.

"Laurelin," diye başlıyorum, bu kadar önemli bir şeyi nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışarak. "Sonsuza dek seninle olmak istediğimi biliyorsun, değil mi?"

Yan gözle bana bakıyor, gülümsemesi nazik. "Sanırım içimde bir his vardı."

Kıkırdıyoruz. "O zaman söz ver," diyorum başparmağımla yanağını okşayarak.

"Sonsuza dek benim olacağına söz ver. Karım olacağına söz ver, tatlım. Bunu benim için yapar mısın?"

Sırtışı genişliyor. "Ben bu eyaletteyken evlenmeyeceğiz, değil mi? Gerçek bir tören yapacağız, değil mi?"

Yine kahkahalarla bağıriyorum.

"Bu bir evet mi?"

Sonra gülümsüyor, gözleri sevgi dolu.

"Evet, Tate Connor. Bayan Tate Connor olmayı çok isterim, dek ve her zaman."

Öne eğildim ve onu dudaklarından öptüm.

"Güzel, çünkü zaten hayır demene izin vermeyecektim. Seni seviyorum, Laurelin Saint Connor. Bu sadece işleri resmileştiriyor."

Güzel sarışın kıkırdayarak bana gülümsüyor ve ben de bir kez daha ağzını talep ediyorum. Ne de olsa Laurie bana en güzel hediye verdi, her ne kadar yanlışlıkla onun şeker babası olarak başlamış olsam da. Ama işler değişir, hayat değişir. Şimdi, taptığım kadın kollarımda ve bebeğimizle birlikte, hayat bir kez daha taze ve güzel.

SON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.